

Vydává MO ČR – Prezentační
a informační centrum MO
Rooseveltova 23
161 05 Praha 6
IČO 60162694
www.army.cz

Šéfredaktor: Jaroslav Pajer

Redakce
Rooseveltova 23
161 05 Praha 6
Telefony: 973 215 686
973 215 916
Fax: 973 215 933
E-mail: areport@centrum.cz

Jazyková úprava: Vlasta Kohoutová

Grafická úprava: Andrea Bělohávková

Foto na titulní straně: Radko Janata

V jednotkách ozbrojených sil rozšiřuje
PIC MO, Rooseveltova 23, 161 05 Praha 6
Olga Endlová, tel. 973 215 563

Tisk: ČTK Repro

Číslo indexu: 45 011
ISSN 1211-801X
Evidenční číslo: MK ČR E 5254

Uzávěrka čísla: 27. 5. 2009

Toto číslo vyšlo dne: 15. 6. 2009

Kontakty

Vlastimil Beránek
tel.: 973 215 594
mobil: 606 721 451
e-mail: vlastimil.beranek@centrum.cz

Jana Deckerová
tel.: 973 215 549
mobil: 606 604 733
e-mail: jana.deckerova@email.cz

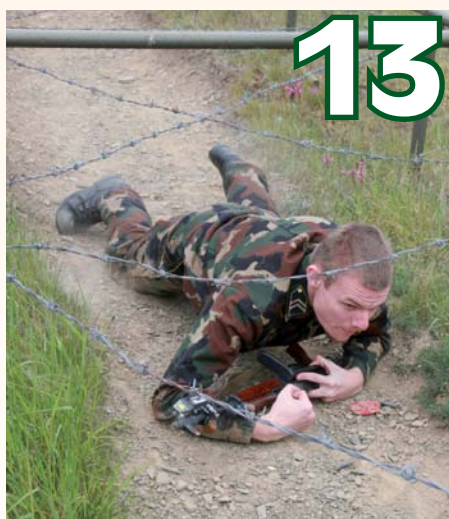
Martin Koller
tel.: 973 215 572
mobil: 724 071 112
e-mail: martin.koller@email.cz

Jan Kouba
tel.: 973 215 664
mobil: 606 674 257

Pavel Lang
tel.: 973 215 868
mobil: 724 002 623
e-mail: pavellang@centrum.cz

Vladimír Marek
tel.: 973 215 648
mobil: 724 033 410
e-mail: v.marek@post.cz

Jaroslav Pajer
tel.: 973 215 686
mobil: 724 033 412
e-mail: pajer.jaroslav@seznam.cz

Priorita: Spolupráce a zahraniční operace	2
Vidět a nebýt viděn	3
Informace zachraňují životy	4
Premiéra s dílčími reprízami	6
Pieta v De Panne a Adinkerke	10
Dluh splacený po 67 letech	12
Studentské manévry	13
Profesionální příprava	16
V Orlici se vykoupli všichni	17
U chemiků nejen návštěvy	18
Olomoučtí záchranáři v akci	20
Příloha – Belgické království (I. část)	1
Pouští a horami	21
„Fakové“ v akci	24
Úspěšná „mise Lichtenštejnský palác“	26
Cesta za Pannou Marií	28
Lešany opět protiletecky	30
Čtyři výstřely	32
Vražda renesančního generála	34
Jazykový koutek	36
A spoj	39

Text a foto: Pavel LANG

Další z významných osobností současného vojenství zavítala do České republiky. Čtyřhvězdičkový americký generál, jenž velí více než 200 000 vojáků na Středním východě, ve Střední Asii a v Egyptě. David Howell Petraeus, velitel U. S. Central Command.

PRIORITA: Spolupráce a zahraniční operace

V roce 2005 ho tisk ve Spojených státech označil za jednoho z pětadvaceti nejlepších amerických velitelů, o dva roky později jej zařadil do stovky vůdčích osobností. Nedávno mu složily poklonu také časopisy Foreign Policy a Esquire – generál David H. Petraeus patří mezi nejvýznamnější světové intelektuály a nejvlivnější lidi počátku 21. století.

„Hlavními tématy jednání na Ministerstvu obrany ČR byla česko-americká spolupráce v oblasti obrany a zapojení armád obou zemí v zahraničních operacích,“ řekl generál Petraeus, který v říjnu loňského roku převzal velení na velitelství U. S. Central Command poté, co ukončil svoji více než devatenáctiměsíční misi jako velitel generál mnohonárodních sil v Iráku (MNF-I). „Situace na území Iráku zůstává velice složitá, přesto alianční jednotky zaznamenaly nepřehlédnutelné úspěchy ve válce proti terorismu. Příklad? Předě dvěma roky jsme evidovali zhruba sto šedesát incidentů denně, v současné době jejich počet klesl na deset až patnáct. Nejsem však ani optimista, ani pesimista. Jsem realista,“ vysvětluje svůj postoj.

Na jednání obou delegací, které vedl za českou stranu místopředseda

vlády a ministr obrany Martin Barták, byla velká pozornost věnována operacím v Afghánistánu. „Český příspěvek v Afghánistánu je potřebný, uznávaný a velice důležitý,“ zdůraznil generál Petraeus.

Ministr obrany M. Barták americkou delegaci informoval, že ČR by se měla účastnit alianční operace v Afghánistánu i v příštím roce. „Nemíníme rezignovat na kvalitu tohoto příspěvku. Respektujeme také požadavek být nasazeni na koncentrovanějším území. Tudíž plánujeme pro rok 2010, že profesionálové AČR budou rozmístěni v Kábulu, v Lógaru a na vrtulníkové základně Sharana,“ prohlásil M. Barták.

Poté předal, v přítomnosti nejvyšších resortních představitelů a dalších účastníků jednání, včetně stínového ministra obrany Petra Hulínského, generálovi Petraeusovi nejvyšší resortní vyznamenání – Kříž obrany státu ministra obrany.

„Velice oceňuji profesionalitu českých vojáků, kteří jsou nasazeni v zahraničních misích,“ říká generál David H. Petraeus

Text a foto: kpt. Miroslav JORDÁNEK

Každý prapor 4. brigády rychlého nasazení disponuje družstvem odstřelovačů. V současné době je v provinčním rekonstrukčním týmu (PRT) v Lógaru nasazeno několik odstřelovačů ze 41. mechanizovaného praporu Žatec a 43. výsadkového mechanizovaného praporu Chrudim.

Vidět a nebýt viděn

Působí zpravidla ve dvoučlenných týmech. Jejich hlavním zadáním je zajištění prostoru pro bezpečné plnění úkolů ostatních jednotek a členů PRT. „V průběhu patrol jsme zasazováni do prostorů, kde našim jednotkám hrozí nebezpečí, ať už přímou činností protivníka nebo například ve formě nástražných výbušných systémů (IED). Tým působí na předem vytypovaném stanovišti, odkud pozoruje rizikovou oblast a předává informace nadřízenému stupni,“ vysvětluje jeden z nich, jehož jméno s ohledem na utajení identity neuvádíme. V podmínkách Afghánistánu musejí být odstřelovači připraveni na mimořádně náročné klimatické podmínky. „Během sedmnácti hodin, které jsme při poslední patrole strávili na pozorovacím stanovišti, nám tato země ukázala několik tváří, a to přívětivých, i těch nevlídných. Dopoledne nás spalovalo ostré slunce, kdy se teplota vyšplhala nad 45 stupňů Celsia. Po obědě bylo chvílemi příjemně pod mrakem, v odpoledních hodinách přišel déšť, který se po chvíli proměnil v liják se silnou písečnou bouří,“ potvrzuje další z odstřelovačů.

Pozorování v takto obtížných podmínkách však přineslo své plody, když jeden z týmů vyhodnotil podezřelé indicie jako reálnou hrozbu IED na komunikaci, kudy projížděli nejenom čeští vojáci s civilními odborníky, ale také vozidla ostatních koaličních jednotek a místních obyvatel. Podezření bylo vyslaným týmem EOD následně potvrzeno, pyrotechnici připravený výbušný systém zlikvidovali.

Odstřelovači mohou být využiti k celé řadě specifických úkolů, jako jsou eliminace protivníka, navádění dělostřelecké palby či letecké podpory, vytypování míst vhodných pro přistání vrtulníků, sběr informací, které slouží ke zvýšení bezpečnosti v oblastech,

kde působí naše jednotky. Pro zlepšení ochrany bývá tým doplňován palebným zajištěním.

Čeští odstřelovači v Lógaru spolupracují i s americkými kolegy například při takzvaném „Route Clearance Patrols“, kdy zajišťují jednotky, které „čistí“ komunikace od min a IED, nebo provádějí společné patroly do míst, odkud byly v minulosti vedeny útoky na spojenecké síly. V těchto případech je nezbytná dobrá znalost anglického jazyka. „Naše profese má přispět k posílení bezpečnosti nejenom vojáků a civilních odborníků, ale také místních obyvatel, kteří bývají rovněž obětmi teroristických útoků,“ shodují se ti, kteří musejí vidět, ale nesmějí být viděni!

INFORMACE

zachraňují životy

Text a foto: mjr. Pavla POLÁKOVÁ

Každodenní činnost 3. kontingentu AČR provinčního rekonstrukčního týmu v afghánské provincii Lógar si nelze představit bez dvanáctičlenné pyrotechnické jednotky EOD (Explosive Ordnance Disposal).

Mezi hlavní úkoly pyrotechnického týmu patří podpora provinčního rekonstrukčního týmu. Zasahuje v případě nastřelení základny, při likvidaci nalezené nevybuchlé munice (Unexploded Ordnance – UXO) a řešení incidentů s improvizovanými výbušnými systémy (Improvised Explosive Devices – IED). Má na starost i preventivní prohlídky budov a prostorů, kde budou následně příslušníci civilní i vojenské části působit.

Dále spolupracuje s koaličními jednotkami, převážně s americkou armádou, respektive s jejich pyrotechniky, či týmy EOD. Týká se to především likvidace munice z předchozích ozbrojených konfliktů, zneškodňování improvizovaných výbušných systémů, které ohrožují životy koaličních vojáků, ale i místních obyvatel. „Je pravda, že Afghánistán patří vzhledem k předchozím konfliktům k nejvíce zaminovaným oblastem na světě,“ říká vedoucí týmu EOD poručík Martin K. „Za tu dobu, co zde Češi působí, jsme odhalili a zneškodnili desítky min a nástražných systémů a tak zabránili mnoha lidským tragédiím.“

Důležitou oblastí spolupráce je výměna aktuálních informací o útocih, které byly vedeny proti koaličním silám v jiných provinciích Afghánistánu. „Důkladná součinnost v této oblasti zachraňuje životy,“ vysvětluje poručík Martin K. „Nové poznatky z oblasti

boje proti výbušným systémům vyhodnocujeme tak, že provedeme analýzu konstrukce zařízení, místa nálezu, způsobu iniciace a zároveň principů ochrany a bezpečné likvidace. Také sbíráme biometrické údaje, na jejichž základě je možné v budoucnu odhalit toho, kdo měl s nástrahou co do činění. Se závěry ihned seznamujeme příslušníky našeho kontingentu.“ Na tomto základě se připravuje taktika činnosti jednotek.

Dalším typem konkrétní spolupráce s Američany v oblasti EOD, která se rozvíjí díky podpoře velitele kontingentu podplukovníka Petra Procházky, je působení Čechů na představené základně Altimur. Zde se podílíme na činnosti jednotky boje proti improvizovaným výbušným systémům (Contra Improvised Explosive Device – CIED) a zároveň pracujeme se skupinou, která vyhledává a likviduje improvizované nástražné systémy na cestách (Route Clearance Patrol – RCP).

Většina příslušníků týmu je v misi již poněkolkáté. Své zkušenosti nasbírali v Bosně, Kosovu, Iráku, ale

i Afghánistánu. Vedoucí skupiny pyrotechniků vysvětluje, že se setkávají s rozmanitou škálou typů IED. Od těch jednoduchých, které pracují na principu otevřeného elektrického obvodu, až po ty sofistikovanější, které lze odpálit na dálku vysílačkou nebo třeba mobilním telefonem. Další nebezpečí tvoří sebevražední atentáčníci, a to jak pěší, tak ve vozidlech. Nemalý problém představují i pozůstatky sovětské okupace v podobě min, které už několik desítek let čekají „na svou příležitost“.

Velmi užitečným pomocníkem našich pyrotechniků je americký robot PACKBOT, který slouží k průzkumu terénu a také k odstupné manipulaci s výbušnými nástrahami. Je ovládán na dálku pyrotechnikem. Ten ho díky několika kamerám umístěným na těle robota řídí z bezpečné vzdálenosti (maximálně 150 metrů), mnohdy i za ochrannou bariérou.

Další ze speciálních pomůcek je kanadský oblek EOD 9, který chrání pyrotechnika ve chvíli, kdy

se musí přiblížit k improvizovanému nástražnému systému. Tento balistický prostředek váží bezmála pětadvacet kilogramů.

Všichni pyrotechnici, až na jednoho, kterého do mise vyslalo velitelství Vojenské policie v Táboře, patří ke 151. ženijnímu praporu z Bechyně. Velmi často přicházejí do styku s trhavinou, nevybuchlou municí či improvizovanými výbušnými systémy. To všechno klade značné nároky jak na jejich odborné znalosti, tak na jejich psychickou odolnost. „Ne každý umí v krizové situaci zachovat chladnou hlavu a rychle vyhodnotit situaci. To je jeden z důležitých předpokladů pro výkon této vojenské odbornosti,“ potvrzuje psycholožka kontingentu kapitánka Markéta Kaštánková.

Za profesionalitu a příkladnou aktivní spolupráci během mise byli dva příslušníci českého pyrotechnického týmu oceněni pamětní medailí, kterou jim předal velitel amerického 741. praporu EOD podplukovník Brennan S. Philips. <<

PREMIÉRA s dílčími reprízami

Text: Pavel LANG
Foto: Radko JANATA

Litva, letecká základna Šiauliai. Poklidné páteční dopoledne mění zvuk sirény nad budovou s nápisem QRA (Quick Reaction Alert). Signál „Scramble“! V Německu dislokované Spojené středisko řízení leteckých operací (CAOC 2) aktivuje alianční hotovostní systém. Pro příslušníky 1. kontingentu Armády ČR na misi Baltic Air Policing to znamená jedině – vzlet dvojice letounů JAS-39C Gripen do patnácti minut.

Ke dvěma českým gripenům na litovské hotovostní stojánce přijíždí vozidlo, z kterého kvapem vybíhají technici a mechanici letadel. Sotva stačí otevřít kabiny strojů a sundat „klobouky“ z podvěšených raket, již dobíhají piloti. Nadporučík Petr Dřevecký a kapitán Tomáš Merta usedají do kokpitů a začínají postupně provádět předepsané úkony před vzletem. Kontrolní prověření letounů trvá zhruba sedm minut. Vše je v pořádku, tudíž mohou pojíždět na start. Technici pohládí stroje a pozdraví letce v kabinách. Po bleskurychlém rozjezdu opouštějí obě stíhačky JAS-39C vzletovou a přistávací dráhu. Další nácvik vzletu (T-Scramble) k prověření akceschopnosti aliančního systému NATINADS má zdařilý průběh.

České území v Litvě

V Šiauliai, čtvrtém největším městě Litvy, žije přibližně sto třicet tisíc obyvatel. Od května do září k nim

přibýlo dalších pětasedmdesát, a to příslušníků 1. kontingentu Armády České republiky. Jejich úkolem je zabezpečit střežení vzdušného prostoru (Air Policing) nad třemi pobaltskými republikami – Estonskem, Lotyšskem a Litvou. Místem působení se jim stalo šiauliaijské letiště. „Prostor, na němž český kontingent působí, není veliký. Po obvodu zhruba půldruhého kilometru,“ říká velitel jednotky Force Protection (FP) neboli sil obrany a ochrany podplukovník Josef Lejsek, jehož deset podřízených, včetně lékaře, „drží“ ochrannou ruku nad ostatními profesionály, technikou a materiálem AČR. „Služba na tomto ‚svrchovaném‘ území je totožná s bojovým zabezpečením na mateřské základně. Na rozdíl od Čáslavi je zde však větší riziko narušení prostoru. Také zvědavost místních obyvatel může vést k neoprávněnému vstupu,“ dodává velitel.

Na povel k okamžitému vzletu hotovostních letadel samozřejmě reagují také strážníci. První, na služebně, monitoruje přes obrazovku počítače celkovou situaci, druhý, na stojánce,

absolvuje vševojskovou přípravu. V případě nestandardní situace můžeme použít přiměřený postup k obraně a ochraně personálu, techniky a materiálu. Přesně v duchu příslušných směrnic a nařízen. Ke střežení prostoru odpovědnosti používáme i elektronické prostředky,“ vysvětluje pplk. J. Lejsek.

Představa o neprodyšně uzavřeném objektu, v němž pracují specialisté v přísném utajení, je lichá. Naopak. „V rámci možností jsme otevřeni jak laické, tak odborné veřejnosti. Seznam nahlášených návštěv každým dnem roste. I když se jedná již o dvacátý

kontingent v pořadí, zájem Litevců o alianční leteckou techniku nepolevuje. Air Policing je i mediálně velice sledovanou událostí,“ konstatuje podplukovník David Schreier ze štábu kontingentu. Pravdou je, že květnová návštěva armádní delegace v čele s náčelníkem Generálního štábu Armády ČR generálporučíkem Vlastimilem Pickem byla pro tamní noviny Šiaulių kraštas zprávou číslo jedna na titulní straně.

Pohlazení před vzletem

O nedostatku práce nemožnou hovořit „logistici“, a to jak

Reportáž o profesionálech AČR střežících vzdušný prostor Litvy, Lotyšska a Estonska

v inženýrsko-letecké službě (ILS), tak ve všeobecné logistice. „Co se týká personálního složení, je zde šestadvacet příslušníků ILS a deset na všeobecnou logistiku,“ upřesňuje major Pavel Buchta a připomene, že příprava na pobaltskou misi trvala bezmála dva roky. V konečné fázi se do Šiauliai navezl potřebný materiál. „Transport byl organizován po zemi i vzduchem. Profesionální výkon přitom podali nejen řidiči z brigády logistické podpory, ale i piloti z kbelské letecké základny. Navezeno bylo zhruba třicet tun a letecky přepraveno šest tun materiálu. Je zde vše nezbytné pro provoz a údržbu letounů i k logistickému zabezpečení. Od litevské strany máme k dispozici úkryty letadel, prostory pro hotovostní směnu, cisterny s palivem a další technické prostředky, jako například hasicí a zdravotnické vozidlo.“

Všechno se zde „točí“ kolem nepřetržitě připravenosti hotovostních gripenů ke vzletu. „Základní sadu náhradních dílů, včetně potřebné kontrolní a měřicí techniky, máme s sebou. Kdyby se vyskytla závada na letounu, vyměníme vadný blok za nový. V případě potřeby operativně využijeme letecký most do České republiky. Gripeny mají technický resurs padesáti hodin do vyššího typu prohlídky. Složitější práce bychom provedli na letecké základně v Čáslavi. Není to zásadní problém,“ vysvětluje mjr. Buchta.

Jako přes kopírák to zcela není. I když mnohým může připadat, že čáslavští specialisté dělají stejnou práci, určité odlišnosti tady přece jen jsou. „Na mateřské základně máme kvalitnější servis a zázemí. Tady pracujeme s omezenými zdroji, tudíž musíme spoléhat výhradně na vlastní schopnosti. Nasazení gripenů v zahraničí je pro nás premiéra,“ říká náčelník oddělení logistiky.

Trvalými reprízami jsou „rozloučení“ techniků letounů se svými stroji před jejich odjezdem ze stojánky. „Je to nepsaný zákon všech techniků. Než jde éro nahoru, pohladí je. To proto, aby se mu v pořádku vrátilo dolů,“ konstatuje major Buchta.

Kapitánka v Karmelavė

Místem působení příslušníků AČR v misi Baltic Air Policing 2009 není pouze Šiauliai, ale také Karmelava u Kaunasu. V tamním „céercěčku“ (CRC – Controlling and Reporting Centre) neboli Středisku řízení a uvědomování slouží dva čeští specialisté, kapitánka Romana Jiránková a kapitán Vladimír Vajdíř. „Na CRC Karmelava jsem sloužila už před třemi roky,“ říká kpt. Jiránková a dodává: „Tehdy to byla čtyřměsíční mise s tureckým kontingentem. Do Litvy jsem opětovně vyslána proto, že splňuji potřebnou kvalifikaci jak pro navádění hotovostních letounů na cíl, tak pro řízení směny na naváděcím stanovišti.“

Čeští důstojníci pomáhají svým aliančním kolegům také s výcvikem. „Ve skutečnosti jim děláme instruktory. Po skončeném výcviku vedeném německými kolegy je prioritním úkolem udržení jejich dovedností. Cvičných letů však není mnoho. Letečtí návodčí musejí disponovat především správným odhadem. Ten lze nejlépe získat praxí. Oproti nám však zdejší příslušníci mají výhodu, že co čtyři měsíce navádějí jiný typ bojového letounu. Gripen, coby stroj čtvrté generace, je pro ně premiéra,“ sděluje R. Jiránková.

Činnost dvou leteckých návodčích AČR je přínosem nejen pro litevské, lotyšské a estonské specialisty, ale také pro ně samé. „Pracujeme na mezinárodním pracovišti, kde získáváme další zkušenosti. Na vlastní oči vidíme, jak postupují naši alianční kolegové a na základě toho se můžeme zdokonalovat,“ dodávají shodně.

Zdařilý start

Wittmund (SRN) 1050km, Malbork (Polsko) 349km, Lisabon (Portugalsko) 3057km. K unikátním směrovým tabulím, navíc i s maketou provozovaného bojového letounu, před přízemní budovou „ostré“ hotovosti přibyla od 1. května další: Čáslav 1039km. „Průběžně plníme operační úkol. Předpokládám, že naše letové úsilí během čtyřměsíční mise dosáhne

zhruba tří stovek letových hodin, a to při osmi cvičných vzletech Tango Scramble dvojice gripenů týdně. Ve čtvrtek 21. května jsme provedli první ostrý start po vyhlášení signálu Alfa Scramble,“ říká velitel 1. kontingentu Armády ČR v misi Baltic Air Policing major Jaroslav Míka. (O ostrém zásahu i o specifických střežení vzdušného prostoru nad Pobaltím bude v příštím čísle A reportu informovat jeden ze zasahujících pohotovostních pilotů major Roman Svoboda – pozn. redakce).

Taktický výcvik, prostřednictvím T-Scramble, napomáhá udržovat vycvičenost osmi čáslavských pilotů

na požadovaném stupni. „Naplánujeme si zásah dvojice letounů proti cíli a ve vymezeném vzdušném prostoru jej cvičíme. Letovou činnost v pobaltských zemích provázejí určité odlišnosti od tuzemska. Týkají se například terénu, který je tady rovný jako placka, nebo menší obydlenosti regionu. Vzhledem k blízkosti Baltského moře je zde podstatně čistší vzduch a tím i výrazně lepší dohlednost,“ upozorňuje mjr. Míka a neopomene zdůraznit „atraktivnost“ létání nad mořskou hladinou. V této souvislosti tedy soukání do neoprenových doplňků nepovažuje za žádné velké zlo.

Byť je na nějaké posuzování české mise Air Policing v Pobaltí ještě dostatek času, přece jen jedno už lze s jistotou prohlásit. „První ohlasy aliančních partnerů na plnění operačního úkolu v pobaltských zemích jsou pozitivní. Osobně jsem se v Šiauliai přesvědčil o akceschopnosti a profesionalitě příslušníků AČR v systému integrované protivzdušné obrany NATINADS,“ říká náčelník Generálního štábu Armády České republiky generálporučík Vlastimil Píček.

Major Míka k tomu dodává: „Začátek mise nebyl jednoduchý, neboť se muselo udělat něco navíc než jenom plnit operační úkol. Velice oceňuji přístup příslušníků kontingentu, kteří k tomu přistoupili zcela spontánně a plně se s misí ztotožnili.“

Delegace Armády České republiky uctila památku téměř pěti desítek padlých vojáků z Čs. samostatné obrněné brigády během 2. světové války

promenádním koncertem Ústřední hudby Armády ČR na přímořské promenádě v De Panne. „Zahrajeme široké spektrum skladeb, jak se říká od Bacha po Vlácha. Samozřejmě že nebude chybět ani Vejvodova ‚Škoda lásky‘,“ říkají major Jaroslav Šíp a major Radomil Cíleček. Pod jejich dirigentskou taktovkou Ústřední hudba AČR sklídila veliký aplaus desítek přihlížejících. Potleskem ve stoje odměnili přítomní rovněž dvě exhibiční vystoupení jednotky Čestné stráže AČR z Posádkového velitelství hlavního města Prahy.

PIETA v De Panne a Adinkerke

Text: Pavel LANG
Foto: Jan KOUBA
a Jarmila PILAŘOVÁ

Třiděvadesátiletý válečný veterán Jan Bačík stojí před jedním z pomníčků na vojenském hřbitově v belgickém městečku Adinkerke a pohnutým hlasem čte nápis na něm: „Antonín Prášek, desátník Czech Army, narozen 27. 5. 1919, zemřel 28. 10. 1944. Toník byl můj nejlepší kamarád,“ dodává se slzami v očích.

Češi Jan Bačík, Adolf Kaleta, Otakar Riegel, Rudolf Křístek, Adolf Röhrer, Jan Horal, Josef Polívka, Slovák Štefan Miklánek. Bývalí příslušníci Československé samostatné obrněné brigády a přímí účastníci bojů u Dunkerque v letech 1944 a 1945. Letos 23. května se na belgickém pobřeží Severního moře za přítomnosti náčelníků Generálních štábů Armády České republiky a Ozbrojených sil Slovenské republiky generálporučíka Vlastimila Picka a generála Lubomíra Bulíka, velvyslanců ČR a SR v Belgickém království a dalších hostů zúčastnili vzpomínkového ceremoniálu u hrobů padlých československých vojáků na hřbitovech v De Panne a v Adinkerke.

Z pomníčků s československým lvem je patrné, které střetnutí s nepřítelem patřilo mezi nejkrutější. Poručík Otakar Caletka, četař Pavel Čolko, vojín Josef Dubil, četař Augystýn Duda, svobodník Ladislav Elbert a další padli 5. listopadu 1944, kdy Němci kladli tuhý odpor a způsobili útočícím jednotkám značné ztráty. O prudkosti bojů svědčí mimo jiné to, že poslední československý voják Karel Pokorný zde zemřel nedlouho před podpisem bezpodmínečné kapitulace. Celkem přišlo za sedm měsíců obléhání německé posádky v Dunkerque o život 189 příslušníků brigády. Téměř pět desítek z nich našlo místo posledního odpočinku v Belgii.

Připomeňme, že úkolem čs. obrněné brigády bylo uzavřít nepřítele v dosavadním postavení a různými formami

útočné činnosti jej přinutit, aby zanechal dalšího odporu a vzdal se. První bojové střetnutí absolvovali naši vojáci takřka bezprostředně po svém příchodu, počátkem října 1944. V následujícím období probíhala spíše průzkumná činnost. K těžkému střetu došlo o několik týdnů později ve východní části perimetru. Akce byla pro Němce překvapením a skončila úspěchem Čechoslováků.

„Vracím se sem po dlouhých třiděsáti letech. V sestavě čs. obrněné brigády jsem zastával nejprve post střelce a pak zástupce velitele čety v první rotě. Když stojím tady na hřbitově v Adinkerke, nemohu nevzpomenout na svoje padlé kamarády z války. Bohužel už nejsou mezi námi a mě osud ještě přeje. Dojímá mě to. Mám

už přes devadesát, ale brečel bych jako malý kluk,“ vyznává se podplukovník ve výslužbě J. Bačík. O stejných pocitech hovoří také plukovník v. v. Otakar Riegel, který vzpomíná na bojovou akci nedaleko Ghyvelde.

Krátký, ale důstojný vzpomínkový akt k uctění památky československých vojáků padlých při obléhání Dunkerque proběhl za vojenských poct. K centrálnímu pomníku na vojenském hřbitově v Adinkerke položilo věnce přes dvacet delegací z deseti zemí. Za Českou republiku velvyslanec ČR v Belgii Vladimír Müller, za Armádu ČR genpor. Vlastimil Píček a za Československou obec legionářskou plk. v. v. Alexander Beer.

V odpoledních hodinách vzpomínková ceremonie pokračovala

Text: Jana DECKEROVÁ
Foto: Jan KOUBA

Parašutisté z výsadku Anthropoid, kteří v roce 1942 podnikli atentát na zastupujícího říšského protektora Reinharda Heydricha, se přesně 67 let po svém činu dočkali v Praze oficiálního památníku. Pomník byl odhalen 27. května v 10.35 v prostoru bývalé kobyliště zatáčky v Praze 8, kde Jan Kubiš a Josef Gabčík na Heydricha jedoucího v autě zaútočili.

Dluh splacený po 67 letech

Základ pomníku tvoří zrezivělý podstavec trojúhelníkového průřezu, na jehož vrcholu stojí trojice postav z bronzy, z nichž dvě mají anglické uniformy a jedna je v civilu. Podle autorů díla rezavý plech představuje pošlapanou českou státnost, ostré hrany boj proti totalitě a postavy sebevražděné balancování nad propastí. Civilní postava připomíná skutečnost, že celá

akce by nebyla možná bez hrdinství účastníků českého odboje. Jde o jeden z největších pomníků odhalených v České republice po roce 1989, i s postavami měří téměř 11 metrů.

Na slavnostní odhalení se přišlo podívat skoro 400 lidí, mezi nimiž byli i účastníci odboje za druhé světové války. U pomníku stála dobová vojenská technika, hemžilo se to postavami v historických britských uniformách a ve větru vlála za doprovodu hudby skotských dudáků britská vlajka. Pomník vznikl díky iniciativě osmé městské části a Vojenského historického ústavu. Za zvuků české hymny pomník odhalili předseda Senátu Parlamentu ČR Přemysl Sobotka, místopředseda vlády a ministr obrany Martin Barták, starosta Prahy 8 Josef Nosek a jeho zástupkyně Vlastimila Lutková. Přítomen byl rovněž zástupce náčelníka Generálního štábu AČR-inspektor AČR brigádní generál Čestmír Tesařík.

Ministr Barták akci parašutistů označil jako jeden z nejdůležitějších momentů moderních českých dějin. „Je naší povinností uchovávat památku na jejich čin v živé paměti národa, aby naše děti právě v dnešní době sílících extremistických hnutí věděly, že jediný prapor, pod nímž lze se ctí pochodovat, má barvu červenou, modrou a bílou,“ řekl Barták.

Připomeňme, že okamžitě po atentátu bylo v protektorátu vyhlášeno stanné právo a začaly masové popravy. Následný nacistický teror vyvrcholil vyhlazením obcí Lidice a Ležáky. Výsadkáři se skrývali přes tři týdny, ale na základě udání jednoho z nich, Karla Čurdy, byli vypátráni a nepřežil ani jeden. Nacisté popravili i biskupa Gorazda z chrámu svatého Cyrila a Metoděje, kde se parašutisté ukrývali, za to, že jim poskytl úkryt. Čurda byl po válce popraven. <<

Studentské MANÉVRY

Text: Jana DECKEROVÁ
Foto: Jan KOUBA

Bojová dráha, střelba, jízda v bojových vozidlech a studenti v plné polní. Ve čtvrtek 14. května vyvrcholil ve vojenském prostoru Březina mezinárodní a výcvikový program Fourlog 2009.

Kromě posluchačů katedry logistiky Univerzity obrany Brno letos na cvičení přijeli reprezentanti rakouské Bundesheer Logistical School z Vídně a maďarské Národní univerzity obrany z Budapešti. Slováci z Akademie ozbrojených síl z Liptovského Mikuláše se zúčastnili pouze jako pozorovatelé, ale pro příští rok přislíbili aktivní účast.

„Zahájení proběhlo 3. května ve Vídni, kde si aktéři vyzkoušeli práci s mapou, činnosti spojené s rádiovým provozem a seznámili

se s letošním námětem cvičení. Praktická část probíhala v posádce Grossmittel, kde přišla na řadu manipulace s výbušnými zařízeními, příprava stravy a skladování munice,“ přibližuje úvodní část plukovník Zbyšek Korecki, vedoucí katedry logistiky Univerzity obrany Brno a styčný důstojník za českou stranu. „Na maďarském území jsme se zaměřili na využití aliančních informačních systémů. Dnes probíhá dynamická část výcviku, která prověří teoretické znalosti v praxi. Doufám, >>

že si ho všichni jaksepatří užijí,“ podotkl s potutelným úsměvem Korecki.

Hned zrána se začala nad výcvikovým prostorem stahovat mračna. To nikdy nevěstí nic dobrého. Brzy to na vlastní kůži poznali i budoucí důstojníci logistiky. Od chvíle, kdy velení převzal hlavní aktér dne plukovník Zdeněk Flasar, bylo jasné, že na praktickou část cvičení dlouho nezapomenou. Zhruba padesát studentů se po nástupu rozdělilo do tří skupin a v dopoledním bloku si postupnou rotací vyzkoušeli jednotlivá odborná pracoviště. První z nich, zdolání bojové dráhy, prověřilo jejich šikovnost při překonávání vodní hladiny. Smůlu měl ten, kdo se hned v úvodu nedostal na protější stranu suchý a beze šrámů. Ale i to patří k výcviku. Na druhém stanovišti byly připraveny zbraně české výroby ke střelbě na cíl. Pro maďarské a rakouské účastníky to představovalo jistý handicap. S radou zkušených instruktorů ale vše nakonec zvládli.

Třetím a nezapomenutelným zážitkem se stala jízda v bojových vozidlech pěchoty s plněním úkolů na určené trase. A vidět tank zespu, k tomu už musíte mít kus odvahy.

Na studentech byla po první části dne vidět únava, ale zároveň i odhodlání vydržet až do konce. Věděli, že to hlavní teprve přijde. „Začínali jsme teorií v učebnách – od prezentací a úkolů spojených s logistickým průzkumem přes plánování dopravy až po zasazení jednotek v určeném prostoru. Na dnešní den jsme se opravdu těšili, je to úplně něco jiného,“ sděluje své dojmy z výcviku praporečice Petra Zelinková, studentka 3. ročníku Fakulty ekonomiky a managementu Univerzity obrany Brno. „Vím, že teorie je důležitá, ale živá komunikace a vytvoření týmu je jedinečnou příležitostí prožít některé situace nanečisto. Dnešek mi dá víc než týden ve škole,“ dodává už ve spěchu a zařazuje se ke svému družstvu.

Konečně přepadení

Čeho jsme se všichni od rána obávali, přišlo hned po krátké polední pauze. Obloha se zatáhla úplně a spustil se vydatný déšť. Studenty to však nezaskočilo. Ještě poslední úpravy výstroje a plukovník Flasar dává povel k akci.

Protivníci, jejichž roli hráli studenti skupiny Commandos, kteří působí při Univerzitě obrany, mezitím dokonale splynuli s okolím a čekají na svoji kořist. Humanitární konvoj s mezinárodní posádkou pomalu vyjíždí. Napětí roste s každou minutou, s každým ujetým metrem. Okolo uší zahvízdaly výstřely a v mlze barevných dýmovnic se začaly míhat stíny vojáků. Prší čím dál víc. „Mrtvých“ a tím pádem vyřazených z dalšího boje přibývá na obou stranách. Konvoj se však podařilo ochránit a ten bezpečně s celým nákladem dorazil k určenému cíli.

„Není důležité, kdo vyhraje. Samozřejmě konečné hodnocení

proběhne, ale pro budoucí velitele logistického zabezpečení v misi je důležitá orientace v terénu, vytušení možného nebezpečí a vyhodnocení situace,“ říká plukovník Zdeněk Flasar, na kterém je vidět, že ho práce se studenty opravdu baví.

Celou akci bedlivě sledovalo osazenstvo velitelského stanoviště. „Mám dobrý pocit, když vidím, že tři národnosti jsou schopné vytvořit jeden kompaktní tým a umějí se poprat s odbornou tematikou nejen ve školních lavicích, ale i v terénu,“ hodnotí průběh výcviku plukovník Korecki. Jeho slova potvrzuje i plukovník Wolfgang Reitschied z rakouské univerzity: „Přiznám se, že jsem byl zvědavý, co si čeští kolegové na posluchače dnes přichystají. Musím říci, že jsem hodně překvapený. Profíci z brněnské univerzity dělají svou práci na špičkové úrovni a nápad takto pracovat s budoucími veliteli už během studia je jedinečný.“

Profesionální PŘÍPRAVA

Text: Petra OCHMANNOVÁ
Foto: VeV-VA Vyškov

V Pastoračním centru Armády České republiky v Lulči proběhl ve dnech 15.–17. května kurz „Základy mezinárodního humanitárního práva“, jež je známé také pod pojmem právo ozbrojených konfliktů anebo válečné právo.

Akci zorganizoval Český červený kříž ve spolupráci s Velitelstvím výcviku-Vojenskou akademií. Příslušníci Armády ČR, v současnosti posluchači a lektori základního důstojnického kurzu, a budoucí diseminátoři (šířitelé) mezinárodního humanitárního práva (MHP), tedy civilní příslušníci z oblastních spolků ČČK, si na semináři prohloubili znalosti z dané oblasti, včetně zmechanizování aplikace pravidel při řešení konkrétních situací v případě ozbrojeného konfliktu.

Těžiště směřovalo na poznání a pochopení zajištění mezinárodní právní ochrany válečných obětí. Jako související témata organizátoři zařadili i historii, strukturu a základní principy Červeného kříže a Červeného půlměsíce, ochranné a rozlišovací znaky, problematiku týkající se zločinů

podle MHP v českém trestním právu nebo otázku lidských práv. Pro vojenské posluchače byly připraveny speciální přednášky ohledně doplnění znalostí o mezinárodním humanitárním právu v AČR a konceptu pravidel nasazení (tzv. Rules of Engagement – RoE).

Účastníci si během celkových dvaceti hodin výuky mohli rovněž vyzkoušet, jak vypadá reálná aplikace daných pravidel v praxi. Uskutečněním kurzu tak dochází k naplnění závazku České republiky zahrnout do výukových programů základy mezinárodního humanitárního práva, jak vyplývá z Ženevských úmluv o ochraně obětí ozbrojených konfliktů a jejich dodatkových protokolů. Vojenské posluchače pak květnový kurz v Lulči posunul v jejich další profesionalizaci při přípravě v základním důstojnickém kurzu, kdy musejí být schopni skloubit požadavky vojenské nutnosti s požadavkem lidskosti kladeným Českou republikou a mezinárodním společenstvím na vedení ozbrojených konfliktů. <<

se

V Orlici vykoupali všichni

Text: pprap. Michal KOČÍ
Foto: prap. Filip RUDISCH

Branný závod – Hradec Králové. Už tyto dvě indicie stačí Hradečákům, aby hned věděli, o co ten den půjde. Letos se konal začátkem května už jeho 4. ročník a organizátoři v režii Fakulty vojenského zdravotnictví Univerzity obrany a ASK Medikus vymysleli na závodníky parádní disciplíny.

Jedinou podmínkou účasti je vytvořit čtyřčlenné smíšené družstvo a chuť závodit na plné obrátky. Konkurence rok od roku stoupá a amatérští reprezentanti vojáků, policistů, hasičů, ale i civilní závodníci, převážně z řad posluchačů vysokých škol, by si nijak nezadali s profesionály. Budoucí vojenští zdravotníci vymýšlejí rok co rok obtížnější úkoly, se kterými se musejí účastníci poprat. První překážkou pro závodníky byla nepřízeň počasí. Ta si jako jediný „vlhký“ moment celého týdne vybrala právě středeční odpoledne. Naštěstí se nepotvrdily obavy z neúčasti a na startu se sešlo 15 čtveřic.

Během desetikilometrové trasy podél řeky Orlice až na malšovickou střešnici zdolávali soutěžící připravené nástrahy. Krátce po startu na ně čekal slalom na kánoích a hned tři družstva zakusila studenou koupel. Následovala střelba vleže z vojenské vzduchovky, pak přišly na řadu zdravotnické dovednosti – poskytnutí pomoci účastníkům

autonehody a resuscitace při srdečním kolapsu. Disciplína, na kterou se těšili zejména diváci, prověřila sebranost jednotlivých týmů. První dva členové měli za úkol vyšplhat z raftu na most po připravených lanech, zatímco druhí dva naopak do téhož raftu slaňovali. V poslední fázi závodu, kdy skoro všem docházely síly, čekalo na soutěžící překonání řeky na surfovém prkně. To už se vykoupali i ti, kteří zatím Orlici odolávali.

Letošním vítězem se stalo kvarteto složené ze studentů Fakulty informatiky a managementu z Univerzity Hradec Králové. V historii závodu poprvé okusili chuť porážky pořadatelé, současní posluchači i absolventi hradecké medicíny z Fakulty vojenského zdravotnictví UO, kteří vybojovali druhé místo. Na bronzovém stupínku skončilo družstvo studentů a jednoho lékaře z Lékařské fakulty Hradec Králové. „Laťku výkonů rok od roku zvedáme a vynakládáme velké úsilí

na překonání úrovně minulých ročníků,“ zhodnotil sportovní výsledky pprap. Jan Mikulecký, ředitel závodu a student 2. ročníku FVZ UO. „Můj dík patří organizátorům i závodníkům, kterým děšť ani studená koupel nevzaly úsměv z tváří,“ dodal závěrem. <<

Liberečtí chemici v květnu hostili americké studenty a výsadkové veterány a organizovali střeleckou soutěž

Text a foto: kpt. Vlastimila CYPRIŠOVÁ

Měsíc květen byl u 31. brigády radiační, chemické a biologické ochrany v Liberci poměrně hektický. Z celé řady akcí, které chemici v tomto období organizovali, jsme vybrali následující.

U CHEMIKŮ nejen návštěvy

V úterý 12. května navštívila šestnáctičlenná delegace International College of Armed Forces (ICAF) National Defence University z Washingtonu liberecké chemiky.

Během odborných stáží američtí studenti pravidelně objíždějí nejdůležitější a nejvýznamnější instituty radiační, chemické a biologické ochrany ve světě.

Náčelník operačního odboru podplukovník Miroslav Brázda seznámil v úvodním briefingu hosty s organizační strukturou, možnostmi a vybavením 31. brigády radiační, chemické a biologické ochrany. Příslušníci 312. praporu brigády prezentovali během statické ukázky techniku a materiál radiačního, chemického a biologického průzkumu, dekontaminace a prostředky individuální ochrany.

Dynamická ukázka byla zaměřena na metodiku činnosti radiačního a chemického průzkumu, postup při odběru vzorků a následnou dekontaminaci techniky a zasažených osob.

Program vyvrcholil prohlídkou jazykové školy a chemického muzea v prostorách budovy velitelství.

Páleník čestným členem

O čtyři dny později se u brigády uskutečnilo slavnostní shromáždění

Klubu výsadkových veteránů. Liberecké sdružení působí samostatně již čtrnáctým rokem. Pozvání přijalo několik významných hostů, mezi kterými nechyběli čestný člen plukovník v záloze František Mansfeld, ředitel vojenského zpravodajství generálmajor Ondřej Páleník, velitel 601. skupiny speciálních sil plukovník gšt. Milan Kovanda a prezident Klubů

výsadkových veteránů České republiky Jindřich Starý.

V úvodu slavnostního shromáždění několika členům předal Jindřich Starý Pamětní medaile Klubu výsadkových veteránů. Sounáležitost s prostějovskou výsadkářskou elitou se veteráni rozhodli deklarovat nabídkou čestného členství v jejich sdružení generálu Páleníkovi. Ten převzal dekret od významných

velitelských osobností plk. v z. Františka Mansfelda a plk. v z. Vlastimila Gallata.

Pohár putoval k záložákům

Jubilejní 15. ročník střelecké soutěže o putovní pohár velitele posádky Liberec se konal jako již tradičně v prostorách střelnice v Jenišovicích u Jablonce. Sto padesát střelců z řad vojenských i civilních složek si v pátek 22. května porovnálo své dovednosti ve střelbě z pistole ČZ vz. 82, a to jako jednotlivci a tříčlenná družstva. Hlavní pořadatel střeleckého klání 31. brigáda se spolu s UNIASK České republiky a VTJ Ještěd postaral o skvělé logistické zabezpečení a zázemí.

Nejlepším v kategorii civilních složek bylo vyhlášeno družstvo Sdružení válečných veteránů Libereckého kraje ve složení podplukovník v z. Karel Krátký, podplukovník v z. Jaroslav Procházka a nadporučík v z. Richard Michna. Nejceněnější trofej, putovní pohár velitele posádky Liberec, získalo družstvo Klubu vojáků v záloze ve složení Miloš Klacek, Josef Hlavatý a Zdeněk Smutný.

Nejlepší střelkyní šampionátu se stala podporučice Světlana Zařková z Velitelství společných sil a nejspěšnějším střelcem nadporučík v z. Richard Michna. <<

Nehoda na vlastní oči

Těžká dopravní nehoda. Srážka nákladního vozidla s osobním automobilem. Zranění cestující. Takový byl úvod ukázky zásahu složek integrovaného záchranného systému, kterou 21. května pro příslušníky stálého stavu posádky Vyškova a posluchače kurzů zajistili pracovníci Institutu dopravní výchovy AČR z Velitelství výcviku-Vojenské akademie. Po zahájení akce se v reálném čase „rozjela“ likvidace následků havárie, kdy svou úlohu předvedly všechny součásti IZS – rychlá záchranná služba, hasičská zásahová jednotka a dopravní služba Policie ČR. Jednotlivé epizody doprovázel zasvěcený komentář objasňující detaily předváděné činnosti.

Akce měla jednoznačný primární cíl, a to přispět ke zlepšení situace v nehodovosti na českých silnicích. Díky autenticitě dění měla hlouběji zapůsobit na přihlížející osoby. Nakolik se to povedlo, ukáže až budoucnost. V provádění obdobných preventivních dopravně-bezpečnostních akcí však chtějí odborníci z vyškovského institutu pokračovat.

Text a foto: pplk. Jaroslav KRÁL

Olomoučtí záchranáři V AKCI

Text a foto: prap. Jiří ZBRÁNEK

„Srazily se dva osobní vlaky,“ přijímá linka tísňového volání 112 informaci o neštěstí. Operační centrum vyhláší pohotovost nejvyššího stupně a pro integrovaný záchranný systém nastává zatěžkávací zkouška. Veškeré mobilní, letecké a dobrovolné složky IZS Olomouckého kraje, mezi kterými nechyběl zástupce ze samostatné záchranné roty Olomouc, jdou do akce. Naštěstí se nejedná o realitu, ale o prověrku akceschopnosti zainteresovaných složek. Vše ale probíhá jako ve skutečnosti. Vykojené vlaky, pomačkané plechy, naříkající zranění, krev. Nastává chvíle pro velitele zásahu. On je tím, kdo

rozhoduje o postupu prací. Vyproštění osob, jejich ošetření a evakuace raněných. To vše za bedlivého

Úvodní slovo k příloze

Na počátku byla otázka. Co víme o armádách, jejichž příslušníci jsou našimi spojenci v Severoatlantické alianci a s nimiž se čeští profesionálové setkávají v zahraničních operacích či při jiných příležitostech? Odpověď zněla, že téměř nic.

Proto se redakce A reportu rozhodla svým dílem přispět k zaplnění této mezery. Jednou z cest je příloha, jejíž úvodní část přinášíme na následujících osmi stranách. V dnešním a příštím čísle v kostce představíme vojenské dějiny a současnou armádu Belgického království. Postupně chceme v tomto novém cyklu článků, jež budou mít formu oddělitelné přílohy časopisu, přinášet komplex obdobných informací o všech armádách sdružených v NATO, případně i o ozbrojených silách dalších zemí, se kterými naši vojáci spolupracují.

Martin KOLLER, autor přílohy, a Jaroslav PAJER, šéfredaktor A reportu

sledování hejtmana Olomouckého kraje a dalších představitelů, kteří budou cvičení vyhodnocovat. Akce vypukla 29. dubna v devět hodin ráno a trvala až do odpoledních hodin. Podobná součinnostní krajská cvičení integrovaného záchranného systému se odehrávají několikrát do roka. Mění se téma, místo a podmínky. Cílem je vytvořit tým, který si bude umět poradit nejen při haváriích vlaků, ale i automobilů, při úniku toxických látek nebo třeba při záchraně lidí ze zřícené budovy.

Povodně v Kroměříži

Několik dní nato se v Kroměříži nedaleko zámeckých zahrad konal jiný nácvik integrovaného záchranného systému, tentokrát na městské úrovni. Český červený kříž, dobrovolní hasiči, městská policie a také příslušníci samostatné záchranné roty Olomouc. To byl tým, který řešil úkoly spojené s vyhlášením nejvyššího stupně ohrožení při povodních. Vojáci vybudovali stanoviště pro dekontaminaci osob, postavili část humanitární základny s polní kuchyní a velký prostor měli i potápěči se svojí technikou. Kromě mnoha obyvatel a návštěvníků Kroměříže se přišly na sebranost týmů podívat i školní děti v rámci občanské výchovy. A právě ony nedaly zástupcům jednotlivých složek IZS ani chvilku odpočinku. Dotazy „proč“ a „jak“ padaly jeden za druhým. Zvláště kluci chtěli mít ve všem jasno a všechno si vyzkoušet. <<

Naše armáda se aktivně podílí na řadě operací v zahraničí a spolupracuje s příslušníky ozbrojených sil států NATO i dalších zemí. Probíhají rovněž společná cvičení. K rozšíření znalostí o spojeneckých zemích a jejich armádách zahajujeme cyklus článků zaměřený na poskytnutí širšího spektra informací.

Belgické království

I. část

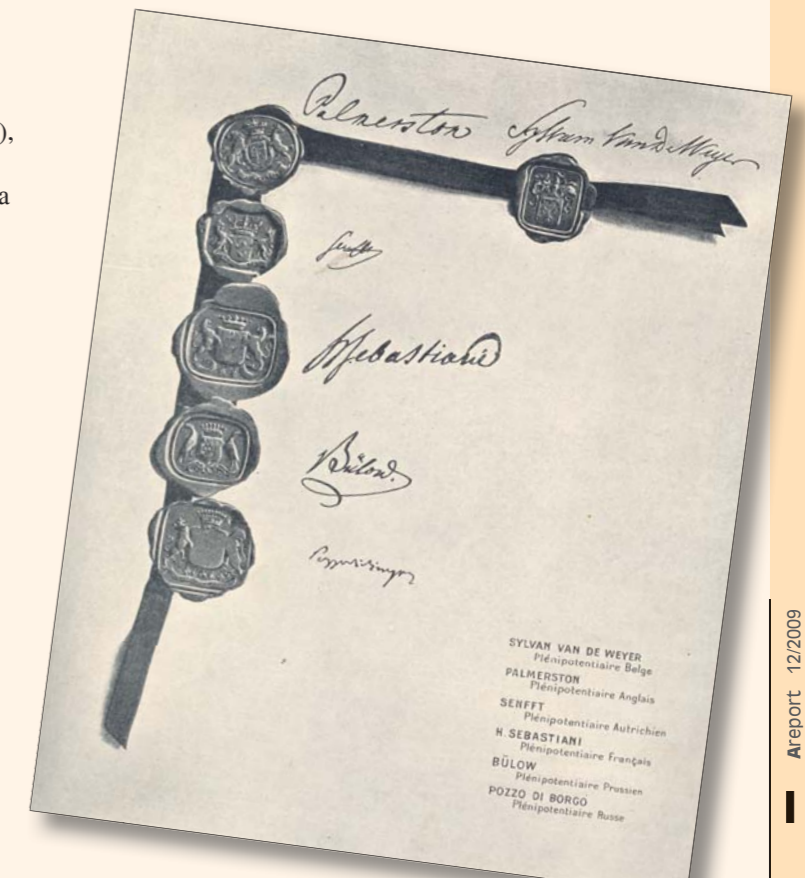
Koninkrijk van België (nizozemsky)
Royaume de Belgique (francouzsky)
Königreich Belgien (německy)

Základní informace

Hlavní město:	Brusel
Státní zřízení:	federativní konstituční monarchie, hlava státu král Albert II.
Rozloha:	30 528 km ²
Administrativní členění:	Vlámsko – 13 522 km ² , Valonsko – 16 844 km ² , Brusel – 161 km ²
Počet obyvatel:	10 584 534 (2007)
Národnosti:	Vlámové (58,5 %), Valoni (32 %), Němci (0,1 %), imigranti z Itálie, Maroka, Francie, Nizozemska, Turecka nizozemština (55 %), francouzština (42 %), němčina (0,6 %)
Úřední jazyk:	římskokatolické (80 %), islám (2,5 %), protestanti (0,4 %)
Náboženství:	euro
Měna:	376,0 miliardy USD (2007)
Hrubý domácí produkt:	2,59 miliardy eur (2007)
Vojenský rozpočet:	BEL
Kód NATO:	

Faksimile části dokumentu, kterým se zástupci Anglie, Rakouska, Francie, Pruska a Ruska zavazují k ochraně belgické neutrality.

Stručná vojenská historie

Název Belgie se odvíjí od keltského kmene Belgů, který osídlil prostor současného státu ve třetím století před naším letopočtem. Poprvé byl oficiálně použit římským císařem Augustem po dobytí země ve válkách galských jako označení provincie Gallia Belgica. Od druhé poloviny šestého století bylo celé území dobyt germánskými Franky. Za krále Chlodvíka (481–511) se stalo součástí franské říše a docházelo k jeho opakovanému rozdělení mezi různá hrabství (comtés). Ta postupně od stoleté války ovládli burgundští vévodové.

Až do roku 1830 bylo území Belgie součástí jiných států, především Španělska a Rakouska reprezentovaných dynastií Habsburků (1482–1797), Francie (1794/1797–1814) a Nizozemska (1815–1830). Od patnáctého století byl vývoj plný zvratů zásadního charakteru.

Změnu ve vývoji země znamenaly napoleonské války a nadvláda Francie. V tomto období proběhl demokratický vývoj z hlediska občanských svobod a do určité míry vzrostla i prosperita země. Rozvoj zaznamenal také zbrojní průmysl.

Po porážce Napoleona došlo roku 1815 na vídeňském kongresu k novému dělení Evropy. Belgie, Nizozemsko a Lucembursko byly spojeny do Nizozemského království. V novém státě vypukly spory. Belgičané nechtěli přijmout jako úřední jazyk holandštinu. Ostrou reakci vyvolávaly rovněž pokusy o kontrolu školství. Belgičané byli a jsou v naprosté většině katolíci, zatímco Nizozemci protestanti. V zemi chyběl jednotící prvek a problém akcentovala centralizace moci králem Vilémem I. Rostoucí napětí vedlo roku 1830 v Bruselu k povstání. Armáda vyslaná k jeho potlačení z Nizozemska byla měšťanskými gardami zatlačena zpět a narychlo vytvořená prozatímní vláda vyhlásila nezávislost. Těsně před Štědrým dnem byla na konferenci evropských mocností v Londýně prohlášena Belgie za samostatné ústavní království.

V následujícím roce vtrhla do země nizozemská armáda, ale byla za pomoci francouzské armády a anglického loďstva odražena. Nizozemský král uznal belgické hranice až roku 1839. Za nedotknutelnost a neutralitu nového státu se zaručily Francie, Prusko, Rakousko, Rusko a V. Británie. Následovalo dlouhé období míru.

Král Leopold II. zahájil ve druhé polovině 19. století koloniální expanzi do oblasti africké řeky Kongo. Za pomoci expedic amerického novináře Henryho Mortona Stanleyho v období 1879–1883 a na základě výsledků Berlínské konference (1884) se mu o rok později podařilo vytvořit tzv. Nezávislý konžský stát, dnes Zair. Tomu vládl jako soukromá osoba a majitel obchodní společnosti v rámci personální unie s Belgií do roku 1908. Poté ho za úplaty odkázal milované vlasti. V kolonii od prvopočátku působily ozbrojené síly nesoucí označení Veřejné (Státní) síly (Force Publique), tvořené prapory černých žoldnů z různých kmenů nazývaných Askari, vedené bílými důstojníky.

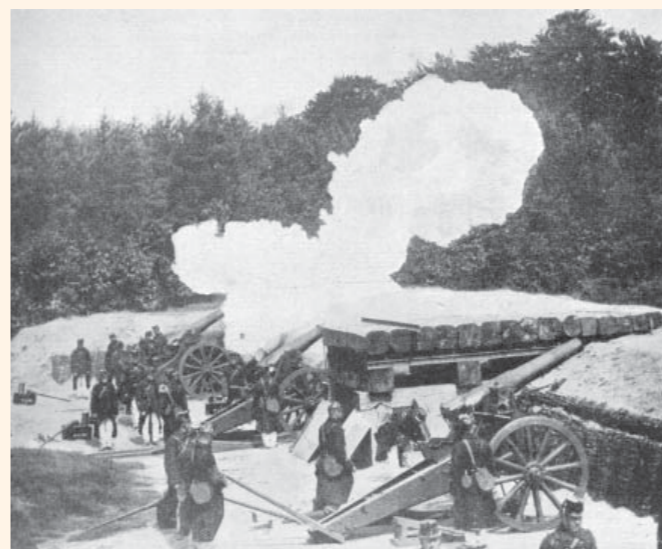
Příslušníci Občanské gardy na pochodu roku 1914. Muniční káry táhnou psi.

Smíšená jízdní hlídka tvořená dvěma civilisty na ukořistěných koních a jedním příslušníkem belgického jezdeckva

Narychlo vybudovaná obranná linie za vodním kanálem v Antverpách

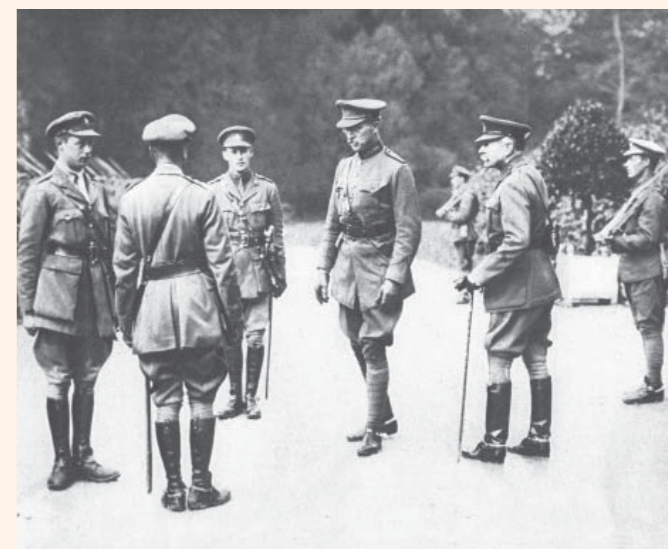
Belgičtí dělostřelci vedou palbu z pevnostních děl na německá vojska.

Jednotka obrněných automobilů Minerva ve Francii roku 1914

Belgičtí dělostřelci ve Francii roku 1917

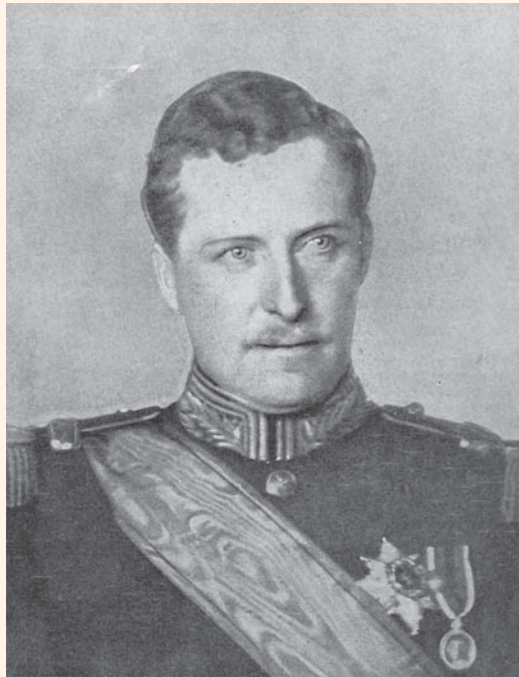

Belgický král Albert (uprostřed) a velitel amerických expedičních sil generál Pershing (druhý zprava) při přehlídce v roce 1918

První světová válka

Z hlediska bezpečnostního vývoje počátku 20. století se Belgie nalézala na křižovatce zájmů Německa, Francie a Británie. Přitom byla vojensky poměrně slabá bez ohledu na vyspělý průmysl a vzdělané obyvatelstvo. Pozemní síly měly standardní organizaci i výzbroj. Vojenské letectvo Compagnie des Ouvriers et Aérostiers bylo založeno roku 1909 jako součást armády. Výběr rekrutů se prováděl losováním, ze kterého se bohatší z nich vykupovali. Až roku 1909 podepsal král Leopold II. zákon o všeobecné vojenské službě. Zemi měly bránit čtyři pěší a dvě jízdní divize a čtyři dělostřelecké brigády, celkem 43 000 vojáků prezenční služby a 115 000 záložníků. Armádu posilovaly jednotky vojensky organizované Občanské gardy.

Po vyhlášení válečného stavu mezi velmocemi roku 1914 požádal německý kancléř o volný průchod armády Belgií proti Francii. Tím by došlo k porušení neutrality země. Po odmítnutí vtrhla německá vojska do Belgie. Řízení obrany země se ujal osobně král Albert. Jeho vojákům se podařilo zachytit na linii, kde hlavní opěrné body tvořila města Brusel a Namur. Heroickou obranu východněji položeného, obklíčeného města Liège, kde se nalézala také největší zbrojovka, organizoval generál Leman. V průběhu bojů dorazila britská a francouzská pomoc. Německá armáda postupovala bezohledně, takže palba jejího dělostřelectva např. těžce poškodila slavnou korunovační katedrálu francouzských králů v Remeši a vzducholodě bombardovaly Antverpy. Díky obrovské přesile německá armáda zatlačila spojenecká vojska do Francie a obsadila Belgii s výjimkou části Flander. Při obraně měst a vesnic se zapojilo do bojů také civilní obyvatelstvo, což vedlo k tvrdým represím, včetně hromadných poprav ze strany německých vojáků. Belgický odpor sice netrval dlouho, avšak zpomalil německý

Obrany země se v 1. světové válce ujal osobně král Albert.

nástup a pomohl tak vytvořit obrannou linii, která zabránila porážce Francie. Král, vláda, zbytky armády a Občanské gardy ustoupili do Francie. Belgické útvary následně bojovaly na západní frontě především v rámci britských sil, ale výzbroj byla většinou francouzská.

Konžské Force Publique tvořené třemi brigádami s celkově 17 000 vojáky bojovaly proti německým koloniálním silám v Kamerunu, Rwandě, Burundi a Německé východní Africe. Z jezera Tanganika je přitom podporovali belgičtí piloti na britských hydroplánech Short.

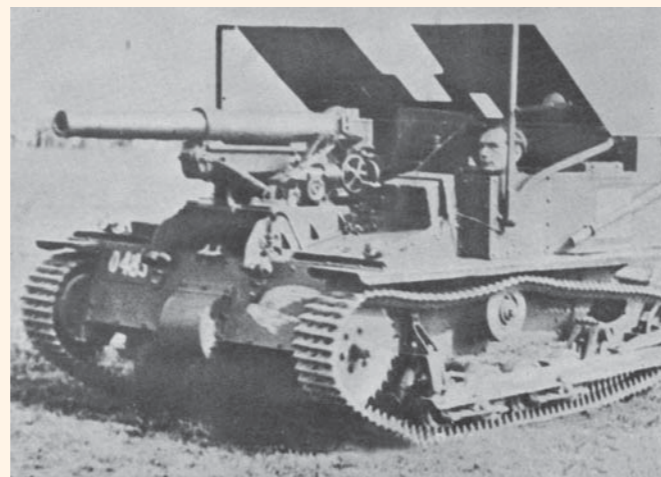
Pravděpodobně nejznámějším belgickým letcem se stal stíhač Willy Coppens, jeden ze 40 dobrovolníků vycvičených roku 1915 v Británii. Ve stejném roce získalo belgické vojenské letectvo označení letadel, tvořené soustřednými kruhy v národních barvách na křídlech a trikolorou na svislé ocasní ploše. V roce 1917 vznikla perut' označovaná jako Quatrieme Escadrille, vyzbrojená britskými letouny Sopwith 1 1/2 Strutter, přejmenovaná v červenci téhož roku na 1. stíhací perut'. V následujícím období se Coppens, pilotující francouzský letoun Hanriot HD 1 zaměřil

Kulometná jednotka belgické pěchoty ve třicátých letech minulého století

Stíhač Willy Coppens

Stíhač tanků Garden Lloyd belgické armády

na pozorovací balony protivníka. Zničil jich celkem 34, což je světový rekord. Svá vítězství navíc slavil provokativními lety nad okupované Antverpy.

Při vypuknutí války disponovala belgická armáda jednotkou obrněných automobilů domácích značek Minerva, Morse a S.A.V.A. (Societe Anversois pour la fabrication Voitures Automobiles). Krátce po napadení země se poručík Henkart velící dvěma minervám utkal s německým praporem jezdeckta. Při delším střetu sice padl, ale Němci byli zahánáni na útěk. Po tomto boji získala jednotka jméno Automobilový sbor kanonů a kulometů Corps ACM (Auto-Canons Mitrailleuses). V listopadu 1914 byla z 350 dobrovolníků zformována v Paříži nová jednotka obrněných automobilů stejného jména. Nedostatkové minervy doplnily francouzské obrněné automobily značky Peugeot a britské Lanchester. Sbor přejmenovaný na Corps Expeditionaire des Autos-Canons-Mitrailleuses Belges on Russie, tvořený 350 vojáky, 13 obrněnými automobily Mors a Peugeot a 26 dalšími automobily odcestoval v dubnu 1915 do Ruska, kde se zúčastnil bojů na Ukrajině. Stalo se tak na osobní žádost cara Mikuláše belgickému králi Albertovi. Vojáci byli oficiálně dobrovolníci ruské armády. Po říjnové revoluci roku 1917 museli odevzdat výzbroj. Bolševici ji zničili a snažili se zabránit odjezdu vojáků do Francie přes Archangelsk. Následovaly delší průtahy a Belgičané se nakonec dostali domů stejnou cestou jako naše legie, tedy po transsibiřské magistrále a přes Vladivostok.

Belgická armáda se roku 1918 podílela na osvobození vlasti. V průběhu války ztratila 14 000 vojáků.

Druhá světová válka

Belgie se stejně jako tehdejší Československo nemohla sama ubránit nacistické agresi. Její představitelé však spoléhali na pevnosti, garantovanou neutralitu a pomoc Francie a Británie. Armáda disponovala 100 000 vojáky, které mohlo posílit 550 000 záložníků. Pozemní síly tvořilo pět sborů, každý o třech divizích. Nejvyšší bojovou hodnotu měly dvě mechanizované divize a tankový pluk. Základ výzbroje tvořilo pouze 12 francouzských tanků AML-35, 75 zastaralých francouzských tanků FT-18, 50 licenčních britských samohybných děl T13, 42 stíhačů tanků T15 na podvozku Garden Lloyd a 90 obrněných automobilů Ford Marmon jako tahače protitankových děl SA-FRC ráže 47 mm.

Když německá armáda v rámci plánu Fall Gelb vtrhla 10. května 1940 bez vyhlášení války do Belgie, velmoci zasahovaly pomalu a neúčinně. Odpor belgické armády byl rychle zlomen. Meziválečné teorie o účinnosti pevnostních linií vzaly za své po ukázkovém útoku německých výsadkářů na mohutnou pevnost Eben Emael, která byla dobyta vlastně z chodu. Odpor belgické armády umožnil získat čas pro úspěšnou evakuaci britského expedičního sboru z Francie. Dne 28. května 1940 podepsal král Leopold III. kapitulaci, týkající se belgické armády ve Flandrech. Tímto chytrým

Wehrmacht překračuje belgické pohraniční zátaras.

Hořící belgický tank AML 35

Znak belgického námořnictva v Británii za druhé světové války

Obrněný automobil Daimler Dingo se znakem brigády Piron na nárazníku (Musée Royal de l'Armée)

Obrněný automobil Humber armoured Car s atypickým označením leteckého typu (Musée Royal de l'Armée)

tahem vytvořil prostor pro vojenskoprávní legalizaci boje jednotek a útvarů belgické armády, nalézajících se mimo Flandry.

Část belgických ozbrojených sil ustoupila do Británie a spolu s koloniálními jednotkami v Kongu pokračovala v boji. Zúčastnily se pozemní vojsko, letectvo i námořnictvo jako součást spojeneckých sil protifašistické koalice. Základní složku tvořily jednotky sil Svobodných Belgičanů (Free Belgians). Skládaly se zpočátku především z vojáků tří brigád Force Publique generála Auguste-Éduarda Gilliaerta

v Kongu. V letech 1940 a 1941 se XI. prapor Force Publique jako 1. belgická koloniální brigáda (1st Belgian Colonial Brigade) podílel na bojích v Etiopii, kde jeho příslušníci zajali devět generálů a 15 000 vojáků italské armády. Dalších 9000 vojáků belgických expedičních sil (Belgian Expeditionary Forces) bylo v období 1942 a 1943 přepraveno na Střední východ. Následně došlo k transformaci na belgickou koloniální motorizovanou brigádní skupinu (Belgian Colonial Motor Brigade Group) působící v Egyptě a Palestině.

Letci 350. stíhací perutě v Británii roku 1944

Komodor
Georges Timmermans

V Británii začínalo boj 163 belgických vojáků a s nimi několik Lucemburčanů evakuovaných z Dunkerque. Jejich velitelem a zároveň oficiálním reprezentantem belgických ozbrojených sil v Británii se stal roku 1940 generálporučík van Strydonck de Burkel, který začal formovat 1. belgickou pěší brigádu (1st Belgian Infantry Brigade). Ta měla o dva roky později tři motorizované střelecké roty, dělostřeleckou baterii, u které jednu palebnou četou tvořili Lucemburčané, ženijní rotu a eskadronu obrněných automobilů. Výzbroj byla britského původu. Brigádě zařazené do První kanadské armády jako součást Nizozemského a belgického nezávislého brigádního uskupení, známého také jako Nizozemské a belgické bojové uskupení 1, velel plukovník Jean Piron. Při vylodění v Normandii 8. srpna 1944 se jeho brigáda skládala ze tří pěších praporů, dělostřeleckého pluku o šesti bateriích a eskadrony, později pluku obrněných automobilů Daimler Dingo, Humber Scout, Daimler armoured Car, A.E.C. Mark 3 a Staghound. Hlavní bojové nasazení na kontinentu proběhlo u Nijmegen a Walcherenu v Nizozemsku. Brigáda pojmenovaná po svém veliteli měla ve znaku stylizovanou zlatou lví hlavu v červeně lemovaném černém poli ve tvaru trojúhelníku nebo oválu. Po osvobození země bylo do konce války zformováno a částečně nasazeno 99 střeleckých, ženijních a dopravních praporů. Jeden z nich, 17. střelecký prapor, se v květnu 1945 zúčastnil osvobození Plzně.

Belgičané tvořili rovněž rotu č. 10 Inter – Allied Commando britských speciálních jednotek Commandos. Další dvě jednotky vznikly z příslušníků hnutí odporu. Belgičtí Commandos se zúčastnili bojů v Norsku, Francii, Itálii, Jugoslávii, Německu a na Madagaskaru. Roku 1944 byl v severní Francii zformován prapor podle vzoru britských SAS (Special Air Service) nasazený ve Francii, Belgii a Nizozemsku.

Belgické letectvo se snažilo i na počátku války prosazovat neutralitu svojí země. Problémem se staly především malé

počty moderních letounů. Z 234 bojových a 36 cvičných letounů se jednalo pouze o 12 britských Hawker Hurricane a lehké bombardéry Fairey Battle. Jinak se ve výzbroji nacházely zastaralé britské dvojplošníky Gloster Gladiator a Fairey Fox, italské Fiat C.R.42 a domácí hornoplošníky Renard R31. Po napadení Německem byla většina letounů zničena, jen část přeletěla do Francie. Zde se osm pilotů se šesti C.R.42 zapojilo pod velením majora Lamarche do obrany základny Chartres jako Escadrille Belge de Chartres. Po kapitulaci Francie odletěli Belgičané do Afriky, odkud byli přepraveni do Británie, kde sloužilo jen několik desítek belgických pilotů. Z nich největší skupina, celkem 55, u 609. britské stíhací peruti. Koncem roku 1941 byly zformovány 350. belgická peruč a o rok později 349. peruč používající letouny Spitfire Mk.V. Nejúspěšnějšími stíhači se stali Jacques Phillipart se sedmi a Yvan Georges de Monceau de Bergendael s osmi vítězstvími. Celkově sloužilo a v průběhu války prošlo výcvikem kolem 400 pilotů, z nichž 51 padlo.

Početně nejslabší bylo belgické námořnictvo sloužící jako součást britského s označením Belgická sekce královského námořnictva (Royal Navy-Section Belge). Jednalo se celkem o 350 námořníků. Do Británie uprchlo několik desítek belgických lodí. Část z nich pomáhala již při evakuaci britského expedičního sboru. Od roku 1943 sloužily s belgickými posádkami korvety HMS Godetia a HMS Buttercup, které doprovázely konvoje. Belgičané tvořili ve stejném roce většinu posádek 119. flotily minolovek a podíleli se rovněž 6. června 1944 jako Záložní dobrovolníci královského námořnictva (Royal Naval Volunteer Reserve) na řízení některých vylodovacích plavidel pro pláž Juno v Normandii. Nejznámějším belgickým námořníkem se stal kapitán, později komodor Georges Timmermans. Po obsazení vlasti uprchl s lodí Princess Astrid do Británie, kde začal velet korvetě Buttercup. Zúčastnil se vylodění v Normandii a později byl jmenován prvním reprezentantem své země po jejím vstupu do NATO.

Belgičané však bojovali i na druhé straně fronty. Jednalo se o tzv. Rexisty, kteří odvozovali svoje pojmenování od vydavatelství Christus Rex vedeného právníkem a žurnalistou Leonem Degrellem. Ten se stal vůdcem valonských dobrovolníků, kteří bojovali jako Legion Wallonien v rámci německých SS na východní frontě. Přes obrovské ztráty v bojích se útvar rozrostl na údernou brigádu SS Wallonien a později na dobrovolnickou granátnickou divizi SS Wallonien. Koncem války Degrelle uprchl do Španělska a většina z přeživších dobrovolníků dostala v Belgii vysoké tresty. V boji proti nacismu a v koncentračních táborech zahynulo kolem 50 000 Belgičanů.

Belgie v NATO

Po ukončení druhé světové války se Belgie opět zařadila mezi evropské demokratické země. Patří k zakládajícím

členům Organizace spojených národů. V březnu 1948 podepsala Bruselský pakt. Jednalo se o první alianci, která měla zajišťovat společnou obranu Belgie, Francie, Lucemburska, Nizozemska a Velké Británie proti nebezpečí sovětské expanze.

Opakovaná nedobrá zkušenost s nejistou neutralitou vedla politickou reprezentaci k tomu, že se o rok později Belgie stala jedním ze zakládajících členů NATO. Svým vstupem převzala rovněž podíl na odpovědnosti za celosvětovou bezpečnost. Proto se roku 1951 opět dostala do války, která vypukla v Koreji. Je třeba připomenout, že se nejednalo o akci NATO, ale o vojenskou operaci schválenou Radou bezpečnosti OSN.

Od 31. ledna 1951 bojoval v rámci americké 3. divize a později 1. jízdní divize smíšený belgicko-lucemburský pěší prapor. Do 15. června 1955 se v něm vystřídalo 3498 belgických vojáků. Z nich 101 padlo, 336 bylo raněno, jeden zajat a repatriován a pět zůstalo nezvěstných.

Hlavní síly belgické armády v padesátých letech minulého století tvořily jedna tanková a dvě pěší divize. Převážná většina výzbroje byla amerického původu.

Válka v Kongu

V roce 1958 se Belgie dostala do problematického ozbrojeného konfliktu v Africe. Válka byla kombinací snah o národní osvobození kolonie Belgické Kongo, separátních zájmů domorodých politiků a geopolitického konfliktu mezi USA a Sovětským svazem.

Kolonii řídila do roku 1957 belgická správa, která se rekrutovala ze zhruba 100 000 cizinců, převážně Belgičanů. Naopak v mateřské zemi většina obyvatel neměla o africké území zájem a mnozí byli proti jeho držení, neboť Belgie na ně doplácela z daní.

V průběhu padesátých let vznikly v Belgickém Kongu politické strany, a proto se v roce 1957 konaly první volby do městských správ. O rok později vypukly nepokoje v hlavním městě Léopoldville. Belgičané se na základě jednání s konžskou politickou reprezentací rozhodli vyhlásit oficiálně nezávislost a svrchovanost Konga k 30. červnu 1960. Avšak v květnových volbách zvítězila strana Národní hnutí Konga. Jejím vůdcem byl prosovětsky orientovaný Patrice Lumumba, jehož avanturistická politika vyvolala mezinárodní bezpečnostní krizi, vzpouru

armády, loupení, teror, etnické čistky mezi domorodci a vraždění Evropanů.

Z Belgie byli vysláni výsadkáři, kteří teror zastavili a obsadili města. Lumumba však požádal o pomoc Radu bezpečnosti OSN, ta nařídila odvolání belgických vojáků a vyslala do Konga svoje kontingenty s cílem udržet jednotu země. Válka na většině území skončila roku 1963. Boje však pokračovaly v provincii Katanga, a proto se do Konga v následujícím roce vrátilo 350 belgických výsadkářů, jež přepravilo americké letectvo. Novinkou v jejich výzbroji byly samopaly Vigneron belgické výroby. V rámci operací Dragon Rouge a Dragon Noir společně s jednotkou jihoafrických žoldněrů Wild Geese vedenou majorem Mikem Hoarem zachránili a evakovali 1800 Evropanů a Američanů a 400 Konžanů obléhaných v hotelu Victoria ve Stanleyville teroristy z hnutí Simba, kteří se uchýlovali i k rituálnímu lidožroutství.

V průběhu války zahynulo podle hrubých odhadů kolem 100 000 osob.

Dokončení v příštím čísle

Text: Martin KOLLER

Foto a obrázky: archiv autora, Philippe Kubaszewski, Musée Royal de l'Armée, Marine Belge, publikace Handbuch der Bewaffneten Macht 1938, Tanks and Armored Vehicles 1900–1945, Historie illustrée de la Guerre 1914, Documents de la Section photographique de l'Armée Française 1917 No 2, Les Belges a la Conquete de l'Air, The Great War, Die roten Teufel sind die Holle, Unser Kampf in Holland, Belgie, Flandern

Samopal Vigneron používaný belgickými výsadkáři v Kongu

Text: Vlastimil BERÁNEK

Foto: archiv autora a www.wikipedia.org

Americká 10. horská divize je absolutní bojovou elitou už od 2. světové války. Přes špičkové výsledky a spolehlivost se ale přesto neřadí ke speciálním jednotkám. „Přihlásit se může každý. Není velkým problémem se k nám dostat, ale vydržet,“ tvrdí její příslušníci.

Poušťí a horami

Vojáky této lehké pěší divize US Army, kterou tvoří čtyři bojové, jedna letecká a jedna podpůrná brigáda, provází od dob jejího vzniku skvělá pověst. Jejich divizní znak, který nosí na rukávech svých uniforem – dva překřížené bajonety připomínající římskou desítku –, budí respekt, kdekoli se objeví v akci.

Geneze tohoto útvaru začala vznikem 10. horského praporu v roce 1941. Během dvou let se početně rozrostl na divizi, jež byla o další rok později přejmenována na 10th Mountain Division. Název nebyl zvolen náhodou – její členové prodělali fyzicky velmi náročný roční výcvik v téměř

třítisícové nadmořské výšce v Camp Hale. Vojáci se díky němu vyznamenali hned po nasazení do první akce v mrazivém lednu 1945 v těžkých bojích u Monte Belvedere v Apeninách. Do severní Itálie se probojovali za cenu velkých ztrát. Za 115 dní bojů jich padlo 992 a zraněno bylo téměř pět tisíc. Dokázali ovšem za tu dobu kompletně vyřadit z boje pět elitních německých divizí. Americká generalita díky schopnostem a vysoké bojové morálce 10. horské divize počítala s její účastí v případné invazi do Japonska. Po radikálním řešení v podobě svržení dvou atomových pum a následné kapitulaci Japonska byli „horalové“

na podzim odesláni zpět do USA a propuštěni do civilu.

„Desítká“ dodnes patří k jedné z bojově nejaktivnějších jednotek americké armády, přestože byla několikrát zrušena. Po krátkém „oddechu“ po druhé světové válce došlo k novému sestavení divize v roce 1948, úředně dočasně pro cvičné účely. Řada příslušníků ale tento výcvik prodělala v tvrdých bojových podmínkách korejské války. Až v roce 1954 byla velením US Army překlasičkována znovu na bojovou divizi. Coby 10th Infantry Division byla vzápětí vyslána do Spolkové republiky Německo do oblasti mezi Norimberkem a Frankfurtem nad Mohanem, kde >>

vystřídala 1. pěší brigádu (tzv. operace Gyroskop). V roce 1958 byla odeslána domů a opět rozpuštěna. Její post zaujala 3. pěší divize US Army, která mimo jiné později hlídala check-pointy u berlínské zdi.

Ke znovuzrození 10. horské divize pod názvem 10th Mountain Division došlo až v únoru 1985, kdy byla

umístěna na základně Fort Drum, známém výcvikovém centru na Pine Plains ve státě New York, které se může pochlubit více než stoletou vojenskou tradicí.

Ačkoliv nese 10. divize název „horská“, je špičkově vycvičená také pro boj v pouštních oblastech a polárních podmínkách. Její vojáci obstojí i v lečtém horolezeckém nebo běžkařském závodě. Lehké vybavení a spolehlivost je předurčuje k vysoké mobilitě, proto je americká armáda využívá ve většině svých bojových misí.

Její 548. logistický prapor si získal renomé také v pouštních podmínkách během první války v Perském zálivu

při operacích Pouštní štít a Pouštní bouře. Mnohem drsnější zkušenost čekala 10. horskou divizi v říjnu 1993. Za dramatických okolností dokázali příslušníci jejího 2. praporu pěchoty za maximálního bojového nasazení vysvobodit z centra somálského hlavního města Mogadišo příslušníky Rangers a Delta, které zde obklíčily paravojenské a guerillové jednotky. Vojáci oddílů Rangers a Delta se do kritické situace dostali po nepovedené bojové akci, kdy měli zajmout a unést významné poradce klanového vůdce Aidida. Ten se kvůli získání politické moci odhodlal k občanské válce a genocidě politických odpůrců i civilistů.

Afakta

Současná struktura 10. horské divize

- bojová brigáda „Warrior“
- bojová brigáda „Commandos“
- bojová brigáda „Spartans“
- bojová brigáda „Patriots“
- letecká bojová brigáda „Falcons“
- podpůrná „Sustainment Brigade“
- prapor speciálních jednotek

Horská divize se s velkými problémy probila do města a stovku obklíčených amerických vojáků osvobodila.

Průběh této operace přesvědčivě převdel o několik let později na filmová plátna Ridley Scott ve snímku „Black Hawk Down“.

Jednotky 10. horské divize si příliš neodpočinuly. Po stažení ze Somálska byly některé z nich přesunuty na Haiti, kde se zúčastnily operace Uphold Democracy. V počtu 8600 mužů dokázaly v rámci mezinárodního kontingentu zajistit bezpečný návrat demokraticky zvoleného prezidenta Jeana-Bertranda Aristida z vynuceného exilu. Kromě bojových úkolů se „horalové“ s přehledem vyrovnali např. také s pomocí při likvidaci následků ničivého hurikánu Andrew na Floridě v roce 1992.

Do konce minulého století absolvovali členové této divize úspěšně ještě několik důležitých misí v Bosně (Joint Guard 1997, Task Force Eagle 1998–2000). Díky tomu se staly nejvíce nasazovanými jednotkami US Army od dob 2. světové války. Není proto divu, že se na ně americké velení spolehlo také po „11. září“. V Afghánistánu hráli důležitou roli v operaci „Anaconda“, v Iráku se významenali při ochraně západního Bagdádu během voleb v roce 2004. Uniformy se znakem této divize byly v posledních letech vidět také na Sinaji, v Kuvajtu nebo v Kosovu.

Právě v Afghánistánu na základně Shank s nimi spolupracuje český kontingent mise ISAF, zajišťující rekonstrukční práce v Lógaru. Tvoří jej příslušníci 41. mechanizovaného praporu ze Žatce, několika dalších útvarů 4. brigády rychlého nasazení a také civilní experti. Jejich partnery za americkou stranu jsou vojáci 3. brigády 10. horské divize příznačně pojmenované „Spartans“ v čele s plk. Davidem Haightem. Naši budou spolupracovat také s dalšími příslušníky 10. horské divize, s vojáky z praporů Special Troops Battalion a Iron Titans.

Jednotky 10. horské divize, jimž od dubna 2007 velí generál Michael Oates, jsou klasifikovány jako lehká pěchota. V posledních letech jsou přezbrojeny z pušky M16 na karabínu M4A1 ráže 5.56 s teleskopickou pažbou. Ta disponuje jak taktickou

svítilnou, tak laserovým zaměřovačem. V případě potřeby může být vybavena podvěsným granátometem ráže 5.56 mm. „Američtí horalové“ disponují v akci také dvěma typy kulometů, lehkým M249 a modernizovanou verzí M240, který je dnes často montován na vozidla Humvee. Barvu maskovacího oděvu používají logicky podle místa nasazení, vždy si i přes často extrémně vysoké teploty vojáci oblékají neprůstředné vesty, nosné řemení Woodland a nově zkonstruovanou helmu Mich. <<

SLAVNÍ VETERÁNI 10. HORSKÉ DIVIZE

Montgomery Atwater

Franz Alt

(* 1910, Vídeň, Rakousko)

Významný matematik, průkopník ve vývoji počítačů z jejich „pravěkých“ časů.

Montgomery Atwater

(* 1904, Baker City, Oregon, USA, † 1976)

Odborník na lavinová nebezpečí, který v roce 1960 zodpovídal za lyžařské tratě na olympijských hrách ve Squaw Halley, v roce 1966 zachránil lavinami

zdevastované svahy připravovaného mistrovství světa v lyžování v Portillo v Chile.

Gino Hollander

(* 1924, New Jersey, USA)

Expresionistický malíř, úspěšný filmař na newyorské intelektuální scéně, příležitostný herec („Mountain Town“).

Walter Prager

(* 1910, Švýcarsko, † 1984)

Historicky první mistr světa ve sjezdovém lyžování (1931,

Gino Hollander

Bob Dole

Muerren). Ve sjezdu vyhrál i o dva roky později. Byl jedním z prvních rekrutů 10. horské divize.

Bob Dole

(* 1923, Russell, USA)

Od roku 1969 do roku 1996 byl členem amerického Senátu, republikáni ho dokonce v roce 1996 nominovali na post prezidenta USA. Neúspěšně. Porazil jej Bill Clinton.

Les AuCoin

(* 1942, Portland, USA)

Voják, později novinář, poté první demokratický kandidát, který se ve striktně republikánském Oregonu probojoval do amerického Kongresu.

Les AuCoin

Morley Nelson

(* 1910, Severní Dakota, USA, † 2005)

Za své bojové zásluhy ve 2. světové válce obdržel za projevenou statečnost tři medaile. Dodnes je ale známý jako vášnivý sokolník, který u energetických firem probojoval technologické změny na elektrickém vedení, aby se na jejich drátech dravci zbytečně neupalovali.

„Stávající úroveň českých předsunutých leteckých návodčích je vysoce ceněna aliančními kolegy,“ říká velitel náměšťského praporu bojového zabezpečení pplk. Jiří Dědič

Školení a výcviku „faků“ je na náměšťské základně věnována náležitá pozornost. Probíhá v úzké spolupráci s dalšími armádami NATO, intenzivní odbornou pomoc a podporu k získání potřebných kvalifikací poskytuje Velká Británie. „Mezinárodní velitelstvo-štábní cvičení Flying Rhino je pro nás vítanou prověrkou a zkušeností. Pozitivem je, že působíme jak na území České republiky, tak následně ve Skotsku. Jiný terén, jiné velení a jednotky nám umožňují komplexně procvičit standardy NATO pro dané operace. Spolupracujeme také s americkou armádou. Kontaktů se zahraničními kolegy před vysláním do misí máme dostatek,“ konstatuje poručík Ditrych.

Není tajemstvím, že s výcvikem předsunutých leteckých návodčích začali v Náměšti nad Oslavou zhruba před osmi roky a jedním z „otců“ myšlenky byl tehdejší velitel základny Jan Vachek. Od té doby se pokračilo o pořádný kus vpřed. „Nadšení zainteresovaných, profesionální přístup a spolupráce s Brity nás posunuly poměrně rychle dopředu. Byť produkujeme jednotlivce – na rozdíl od desítek faků v ozbrojených silách Velké Británie nebo Spojených států – podařilo se nám získat slušnou pozici a respekt aliančních kolegů,“ vysvětluje velitel praporu bojového zabezpečení v Náměšti nad Oslavou podplukovník Jiří Dědič a pokračuje: „Celosvětový

znalostmi a odbornými poznatky. Jste v kontaktu s nepřítelem a pod tlakem času, přesto váš postup musí být promyšlený a cílený,“ doplňuje poručík Ditrych.

Oba profesionálové shodně přiznávají, že postupně dochází ke změně

trend je v tomto směru zřejmý. Po určitém útlumu v devadesátých letech je nasazení předsunutých leteckých návodčích v bojových operacích stále intenzivnější. Zúčastněné země navyšují počty faků v misích. My tento fakt nemůžeme ignorovat.“

Pomyslný náskok před armádami takzvaného bývalého východního bloku nepřišel sám od sebe. „Již od začátku jsme věděli, že v této specifické činnosti potřebujeme vedle sebe zkušeného partnera, od kterého se budeme učit. Nešlo o kopírování, respektive převzetí jeho postupů. Byla to spolupráce, do níž každá strana přidala svoji originalitu,“ objasňuje pplk. Dědič.

Mylí se ten, kdo předpokládá, že českou „ingrediencí“ byla improvizace. „Ta sice v činnosti předsunutého leteckého návodčího může být, avšak musí být podložena procedurálními

specifiky práce „faků“. „Technologický vývoj nám umožňuje používat stále dokonalejší prostředky. V této souvislosti lze hovořit o boomu digitalizace. Není výjimkou, že FAC navádí letoun, aniž by byl ve vizuálním kontaktu s protivníkem,“ glosuje J. Dědič.

Praxe říká, že předsunutý letecký návodčí „jede“ většinou na hlas. K tomu má k dispozici odpovídající spojení, a to jak s velícím orgánem, tak s pilotem letounu. „FAC není garantem zničení cíle, ale kooperačním elementem. Finálním prvkem je vždy pilot letounu. My pouze vedeme jeho oči po zemi. V případě změny podmínek a okolností v zájmovém prostoru mu doporučíme útok stopnout. Respektuje nás, neboť dobře ví, že vidíme více než on ze vzduchu. Je to o důvěře ve schopnosti toho druhého,“ tvrdí náměšťský „fak“.

„Fakové“ v akci

Text: Pavel LANG
Foto: Jan KOUBA

Spolupráce s bojujícími pozemními jednotkami a efektivní řízení přímé palebné podpory s využitím taktických letadel. To je náplň činnosti předsunutých leteckých návodčích neboli „faků“ (Forward Air Controller – FAC), specialistů ve vedení boje malými jednotkami, střelbě, boji zblízka, topografii, ve znalostech zahraniční bojové techniky a především ve schopnosti pracovat v anglicky hovořícím prostředí.

„Mám za sebou nasazení v Afghánistánu. Naváděl jsem třeba americké letouny F-15, F-18, A-10, francouzské stroje Mirage nebo

bezpilotní prostředky. Působili jsme na reálné cíle,“ uvádí poručík Pavel Ditrych, příslušník roje předsunutých leteckých návodčích neboli jednotky, která je určena pro přípravu a výcvik skupin navedení taktického letectva.

Bojové operace českému profesionálovi mnohé potvrdily. „Zúročil jsem dlouholetou přípravu a ujistil jsem se o tom, že funguje v praxi. FAC může významně ovlivnit situaci na bojišti v tom smyslu, aby byla pro vlastní vojska v maximálně možné míře efektivní a bezpečná,“ dodává.

Českou obdobou pod vlajkami EU a ČR byla čtvrtá konference Evropského fóra „Public Safety Communication Europe“. Proběhla 21. a 22. května v Praze v reprezentativních prostorách Lichtenštejnského paláce pod patronací české vlády a světové asociace nouzového managementu TIEMS, v jejímž čele stojí prezident K. H. Drager. V jednacích sálech v ryze pracovní atmosféře probírali problematiku bezpečnostního výzkumu zástupci významných nadnárodních společností, národních institucí, malých a středních podniků, ale i představitelé univerzitní a vědecko-výzkumné sféry z Evropy i ze zámorí.

O to víc potěšila pracovníky katedry ochrany obyvatelstva z Fakulty ekonomiky a managementu Univerzity obrany Brno možnost vystavit zde pracoviště krizového managementu, které vyvinuli ve spolupráci s firmou T-SOFT Praha a nazvali „camNETou®“. Uprostřed

ÚSPĚŠNÁ „mise Lichtenštejnský palác“

Text: Jiří F. URBÁNEK
Foto: autor, mjr. Jozef HERETÍK
a Jiří BARTA

České předsednictví Evropské unii přináší celou řadu akcí na politické, hospodářské a organizační úrovni, které jsou v centru pozornosti sdělovacích

prostředků. Méně mediální pozornosti je už věnováno událostem, jež jsou v souladu s rozvojovými prioritami 7. rámcového programu Evropské komise. Jednou z nich je bezpečnostní výzkum. K tomuto tématu se již tradičně konají velmi prestižní vědecké konference pod záštitou vlád předsednických zemí.

historického atria Lichtenštejnského paláce byl vztyčen oranžový nafukovací stan s anténami a kamerami, zapnutý počítače a tranzitně i terminálně propojena vlastní zabezpečená bezdrátová síť WiMAXnetwork. Vzápětí se o činnost osádky stanu začali zajímat zájemci z řad předních odborníků-účastníků konference, pro něž byl špičkový systém využívající progresivní vysokorychlostní bezdrátový přenos dat pro potřeby řízení krizových operací novinkou.

Živě se pak diskutovalo o jeho schopnostech, možnostech

Pracoviště krizového managementu „camNETou®“ lze přepravovat v osobním či terénním vozidle. Jeho součástí může být i dálkově ovládané letadlo se zařízením pro bezdrátový přenos obrazu.

i budoucnosti. Odborníci oceňovali technické provedení systému z komponent běžně dostupných na trhu, originální design stanu i balonového draku SATELKITE a také jejich vysokou užitnou hodnotu a schopnosti v poměru výkon – cena. Hosty zaujala rovněž technologická i aplikační flexibilita systému i technologie, jež lze přizpůsobit požadavkům uživatelů i z jiných oborů, než jsou Armáda ČR a integrovaný záchraný systém. Příslibem do budoucna byl zájem

mnoha evropských organizací a institucí o spolupráci na dalších stávajících i vznikajících národních či mezinárodních vědecko-výzkumných projektech.

Bez zajímavosti není, že vystavovaný systém zaujal i zaměstnance Lichtenštejnského paláce. Tato vládní budova, jež se nachází na vltavském břehu u Kampy, totiž byla při povodních v roce 2002 v přízemí zatopena až do výše lustrů. A ani dnes by ji pražské protipovodňové bariéry před zaplavením neochránily. Třeba by mohlo

v budoucnu pracoviště „camNETou®“ pomoci, aby tak krásné a noblesní prostředí nedoznalo újmy.

„Mise Lichtenštejnský palác“ byla velmi úspěšná, plná užitečných setkání a plodné výměny zkušeností. Opět prokázala, že Univerzita obrany má co ukázat i nabídnout pro další rozvoj efektivity, interoperability a mobility informačních, infromatických a komunikačních systémů a technologií i jako partner účastníci se vývoje aplikací v rámci renomovaných projektů evropského bezpečnostního výzkumu. <<

Střelceky nejlepší základna munice

Střelceky víceboj patří k tradičním soutěžím pořádaným každoročně Velitelstvím sil podpory Stará Boleslav. V pořadí už 14. ročník zahájil 20. května na střelnici v Josefově u Jaroměře velitel sil podpory brigádní generál Jaroslav Kocián. V turnaji účastníci střelili z ručních zbraní, a to z pistole vz. 82 na 25 metrů a ze samopalu vz. 58 na 50 metrů. Letošního klání se zúčastnilo šest tříčlenných družstev, hodnotí se však jak výsledky týmů, tak i výkony jednotlivců.

A jak čtrnáctý střelceky víceboj dopadl? Nejpřesnější muškou se může chlubit major Viktor Jevčák ze Základny munice Týniště nad Orlicí. Ve střelbě z pistole dosáhl 48 bodů z možných 50 a samopalem stejným počtem ran 44 bodů. Jak sám přiznal, střelba je jeho velkým koníčkem a v minulosti vyhrál nejednu vojenskou a civilní střelceky soutěž. Pomohl tak i nyní svému družstvu, neboť společně s kapitánem Vladimírem Portem a rotmistrem Petrem Žůrkem obsadili první místo a odvezli si do východních Čech pohár a diplom velitele sil podpory.

Text a foto: kpt. Marcela JANDOVA

EU2009.CZ

CESTA za Pannou Marií

Text a foto: kpt. Jan ŠULC

Lurdy, malebné městečko ve francouzském podhůří Pyrenejí, jsou jedním z nejvýznamnějších a nejnavštěvovanějších poutních míst křesťanského světa. Věřící sem přivádí opakované mariánské zjevení, ke kterému došlo v roce 1858, i popsaná a lékařsky nevyvětlitelná zázračná uzdravení. Panna Marie při těchto zjeveních označila čtrnáctileté místní dívce Bernadette nejen místo, z něhož dnes vyvěrá léčivý pramen, ale nakázala zde i vystavět poutní svatyni. Jedním z prvních, kteří přijeli do Lurd, byl například francouzský císař Napoleon III. a do dnešních dnů jej následovaly již miliony věřících.

Tradice vojenských poutí do Lurd vznikla krátce po 2. světové válce původně jako akt usmíření příslušníků francouzské a německé armády. V současné době se této pouti, věnované

Na devadesát českých vojáků a občanských zaměstnanců se v polovině května zúčastnilo 51. ročníku vojenské pouti do Lurd

modlitbám za mír mezi národy, účastní na 15 tisíc vojáků z téměř 30 zemí celého světa. Od roku 1992 sem pravidelně přijíždějí i čeští vojáci. Každý ročník pouti má jiné motto, to letošní znělo „Mnohé národy, jeden lid boží“.

Naši vojáci, stejně jako zástupci ostatních armád, dorazili do Lurd v pátek 15. května v poledne. Jádrem výpravy tvořili již tradičně studenti Vojenské střední školy a Vyšší odborné školy MO z Moravské Třebové a brněnské Univerzity obrany i vybraní vojáci z útvarů. Pro ně bylo připraveno ubytování ve stanovém táboře organizovaném francouzskou armádou. Poutníci s rodinami našli přístřeší v jednom z místních hotelů.

Samotný program vojenské pouti začal odpoledne ceremoniálem u pomníku obětí válek na náměstí Peyramale a následným defilé jednotek městem ke chrámovému komplexu Notre Dame. Kromě armád, s nimiž jsme zvyklí se setkávat, se letošního ročníku zúčastnili i zástupci takových exotických států, jako je Mosambik či Pobřeží slonoviny. Svůj samostatný kontingent pak do Lurd vyslala i mezinárodní mise NATO KFOR z Kosova.

V sobotu začal program našich poutníků společnou českou mší v kapli svatého Patrika. Odtud pak vojáci zamířili s bezmála 30 kilogramů těžkou a 173 centimetrů vysokou svící na ramenu k nedalekému skalnímu úbočí,

u kterého docházelo ke zjevení. Přes poledne se našel také čas k přátelskému setkání českých poutníků s brigádním generálem Čestmírem Tesaříkem, zástupcem náčelníka Generálního štábu AČR-inspektorem AČR, a hlavním kaplanem naší armády podplukovníkem Janem Kozlerem. Na nástupu ve stanovém táboře generál Tesařík vyjádřil přesvědčení, že přítomní budou důstojnými reprezentanty naší armády a vlasti v tomto mezinárodním prostředí a popřál účastníkům příjemný pobyt a zejména pak naplnění cílů, s nimiž do Lurd přijíždějí. Kaplan Kozler zdůraznil nejen duchovní rozměr pouti, ale i čistě lidskou rovinu setkávání se vojáků jako prostých lidí bez ohledu na konflikty, politické spory či nepřátelství let minulých. Odpoledne pak všichni společně vyrazili za doprovodu kytary na křížovou cestu, během níž kaplani přítomným vysvětlovali význam jednotlivých zastavení. Sobotní program uzavřelo v pozdních nočních hodinách mariánské procesí se svíčkami.

Vyvrcholením pouti je bezesporu nedělní mezinárodní mše pořádaná v nezvyklém prostředí podzemní betonové baziliky Pia X. s kapacitou téměř 20 000 věřících, která byla pod kolonádou komplexu Notre Dame postavena ke stému výročí zjevení.

Uvedené aktivity představovaly jen hlavní body oficiálního programu. Pro zájemce je doplňovaly i další duchovní

možnosti, jako byly večerní vigilie či požehnání nemocným a bezpočet jiných bohoslužeb a příležitostí k modlitbám.

Pro poutníky pobyt v Lurdech představuje také velkou příležitost k unikátnímu setkávání a poznávání příslušníků ostatních národů i armád v uvolněné atmosféře krásného historického města a nádherné okolní přírody se zasněženými vrcholky pyrenejských štítů. Není proto divu, že se nikomu dvakrát nechtělo zpět, když nadešel čas loučení a výpravy se musely začít rozjíždět do svých domovských zemí, aby město uvolnily dalším poutníkům, jejichž proud nikdy nevysychá. <<

Novinkou ve sbírkách je automatický protiletadlový kanon Bofors 40 mm/L60 (označení je složeno z ráže hlavně v mm lomené délkou hlavně v násobcích ráže). Obsluhu tvořili příslušníci KVH Rota Nazdar (na snímku). Jedná se o nejslavnější zbraň ve své kategorii, kterou měli ve výzbroji rovněž naši vojáci na Středním východě a západní frontě za druhé světové války. Jeho sovětskou verzi známou jako 37 mm PIK vzor 39 obsluhovala skupina příslušnic Gardecorpsu, připomínající ženské obsluhy protiletadlových děl našeho 1. armádního sboru v SSSR.

LEŠANY

opět protiletecky

Text a foto: Martin KOLLER

Kasárna v posádce Lešany jsou stále známější jako Vojenský technický muzeum, kde se nejen vystavuje historická výzbroj, ale také se pořádají zajímavé akce. V sobotu 23. května se tam konal Protiletecký den.

pracovně i odborně náročnou akci zorganizovali a řídili mjr. Michal Burian a mjr. Robert Speychal, oba z Vojenského historického ústavu Praha.

Diváky nejvíce přitahují Tankové dny v muzeu, avšak protiletadlovčům se podařilo návštěvnost prakticky vyrovnat. Na úspěchu měly podíl rovněž kluby vojenské historie, např. Gardecorps nebo KVH

Československo, a sběratelé, kteří dorazili se zajímavými historickými vozidly. Mimo různé techniky vystavené stacionárně se dynamickou ukázkou na téma boje s teroristy prezentovala pěší rota 121. strážního praporu aktivní zálohy při KVV Praha. V neposlední řadě je třeba připomenout novinky v muzeu, konkrétně kolejová vozidla a novou, tzv. raketovou halu skrývající dělostřelecké raketové systémy. <<

Tradice lešanské posádky spadá až do období druhé světové války. Vystřídala se tam, za více než půl století, řada vojenských útvarů. Obecná povědomost je především o dělostřelcích. V období 1969 až 1985 zde sídlil rovněž 9. protiletadlový pluk vyzbrojený automatickými protiletadlovými kanony 57 mm PIK S 60 a 30 mm PIDvK vz. 53.

Jeho přímým pokračovatelem je současná 25. protiletadlová raketová brigáda dislokovaná ve Strakoncích. Právě její příslušníci vytvořili společně s pracovníky Vojenského technického muzea a obsluhami různých systémů 53. brigády pasivních systémů a elektronického boje z Opavy zajímavou prezentaci širokého spektra jak historické, tak současné protiletecké a další vojenské techniky. Časově,

Dětský obrněný transportér, který vymyslel ředitel VHÚ plk. Aleš Knížek, byl při svém prvním nasazení před léty terčem vtipů. Postupně se ale stal vyhledávaným rejdištěm nejmladších příznivců vojenské historie.

„Běda se opět předvedl,“ konstatovali na adresu řidiče pracovníci VHÚ. Avšak vidět mohutný protiletadlový systém 2K11 Krug uhánějící terénem je zážitek a pro mnohé návštěvníky vojenských muzeí ve světě pouhý sen. Rovněž tento systém, pocházející z roku 1957, vybavený atypickými řízenými střelami velkého dosahu s náporovým motorem, byl ve výzbroji naší armády až do počátku devadesátých let minulého století. Jeho hmotnost větší než 28 tun odpovídá např. poslední verzi tanku T-34/85. Součástí systému řízení palby byly ještě dva samohybné radiolokátory.

Naši současnou výzbroj reprezentovala část baterie protiletadlového raketového systému 2K12 Kub 25. plrb. Diváci mohli zhlédnout nejen obyčejnou dynamickou ukázkou, ale také nabíjení samohybných odpalovacích zařízení z transportního vozidla. Zúčastnil se rovněž modernizovaný radiolokátor SURN, který vyjel na umělý kopec uprostřed arény, což byl další atypický pohled. Vojáci s technikou prakticky simulovali celou činnost jednotky, od vyhledání cíle k odpálení raket.

Někteří příslušníci strakonické brigády vzpomínali s nostalgií na protiletadlové raketové systémy 9K33 Osa, jež ukončily službu v naší armádě před třemi lety a jsou nahrazeny přenosnými systémy RBS 70. Muzejní vozidlo předvedli příslušníci jeho poslední obsluhy ve Strakoncích. Díky nim se uskutečnila kompletní dynamická ukáзка včetně různých úkonů v rámci nabíjení a obsluhy systému. Součástí palebné baterie byla také muniční vozidla na stejném podvozku, která přepravovala kontejnery s řízenými střelami a zajišťovala jejich nabíjení.

čtyři výstřely

Text: Pavel LANG
Foto: Jan KOUBA

Výstřel na letišti, to nevěstí nic dobrého. Ve Vodochodech zazněly dokonce čtyři. Neměly však devastující následky. Naopak. Reprezentovaly další postup ve zvyšování bezpečnosti leteckého výcviku pilotů Armády ČR.

Na ploše letiště Aera Vodochody stojí prototyp letounu L-59 s trupovým číslem 0101. V jeho kokpitu sedí figurína pilota. Další krok modernizace vystřelovacího sedadla VS-2 z podzvukových bitevníků L-159 ALCA pokračuje katapultážemi ze statického pozemního

stendu. „Během zkoušek jsme použili figuríny, které představovaly piloty s rozdílnými hmotnostmi a polohami těžiště,“ říká Karel Endres ze skupiny záchranných prostředků a výzbroje a dodává: „V rámci zkušebního programu byly provedeny čtyři katapultáže. Nejprve s figurínou o váze devadesát kilogramů, poté se dvakrát střídala pětadesátikilová a na závěr stoosmnáctikilová imitace pilota. Cíl demonstračního procesu byl splněn. Ověřili jsme dynamické chování vystřelovacího sedadla VS-2 s novým raketovým motorem URM-1V, včetně regulace velikosti a vektoru jeho tahu. Současně se vyzkoušela funkce nového bloku elektroniky sedadla.“

Realizace programu modernizace vystřelovacích sedadel VS-2C

(v jednomístném stroji) a VS-2B (ve dvoumístném stroji), jež jsou součástí záchranného systému letounů L-159 ALCA, začala v roce 2000. První vývojový projekt, nesoucí název VS-21, reagoval v souladu se světovými trendy na nové technologie. „VS-2 sice plnilo svůj účel, ale naše snaha směřovala k dalšímu vylepšení technických parametrů sedadla. Modernizovat ho, aby bylo takzvaně chytřejší. Poznání v oblasti záchranných systémů letadel pokročilo dál a my na to

adekvátně reagovali. Zkvalitnili jsme podmínky pro záchranu pilota v mimořádných situacích,“ vysvětluje Petr Mansfeld z Aera Vodochody. Čím konkrétním? Zavedením sond na snímání rychlosti v nezávislém statickém systému Pitotovy trubice a úpravou schránky nouzové dávky.

Tím však úsilí vodochoďských specialistů neskončilo. Neprodleně po první fázi modernizace začala druhá etapa, která si kladla za cíl vylepšit několik primárních systémů současně. „Zaměřili jsme se především na rozšíření hmotnostní obálky a na aplikaci elektrických a elektronických systémů do konstrukce stávajícího vystřelovacího sedadla,“ konstatuje K. Endres. Současně byl vytvářen program simulace pohybu sedadla při katapultáži.

Pro druhou etapu modernizace vystřelovacího sedadla vznikl tým pod vedením Aera Vodochody, jehož součástí byly firmy Explosia, SPEEL Praha a České vysoké učení technické – Ústav letadlové techniky. Prací na projektu se také zúčastnili specialisté VZLÚ Praha, AXL, Univerzity obrany Brno a Vojenského technického ústavu ochrany Brno.

Zevrubný popis použitých technologií představuje ryze technický, velice obšrný spis. Laik se z něho dozví, že modernizované řešení VS-21 umožnilo rozšířit rozsah hmotnosti pilotů, respektive pilotek na 60 až 118 kilogramů. Toho bylo dosaženo pomocí instalace nového raketového motoru. „Podle hmotnosti pilota ve výstroji

dokážeme motor natočit tak, aby rovina trysek byla optimálně nastavena vůči jeho těžišti. Pro představu uvádím, že během zkoušek katapultáže bylo dosaženo přetížení zhruba osmnácti g-ček,“ vysvětluje Karel Endres.

Další novinkou modernizace je blok elektroniky sedadla (BES), jenž nahrazuje stávající mechanické a pyrotechnické systémy ovládání katapultáže. Instalovaný BES, což je vlastně samostatný počítač, je navíc schopen odhalit vlastní poruchy pomocí diagnostických obvodů.

Blok elektroniky sedadla prošel celou řadou laboratorních a stendových zkoušek. Například byl vystaven velice nízkým a vysokým teplotám v rozmezí od minus do plus šedesáti stupňů Celsia nebo jej testovali ve vysokorychlostním aerodynamickém tunelu. Podobné prověrky „absolvovaly“ i další nové komponenty sedadla. Po více než roce pozemního testování se ve Vodochodech pustili do ostrých katapultáží.

Originální „kus“ vystřelovacího sedadla VS-21 lze v současné době spatřit v jedné z hal vodochoďského Aera. Tamní technici se netají tím, že počítají s jeho dalšími modernizačními úpravami. Souběžně s tím se rozbíhá i legislativní a schvalovací proces. Spuštění sériové výroby je však během na dlouhou trať. Společně si přejme, aby certifikace modernizovaného vystřelovacího sedadla VS-2 měla zdárný konec. Vyšší bezpečnost leteckého výcviku každopádně stojí za to. <<

Další část modernizace vystřelovacího sedadla VS-2 pokračovala pozemními katapultážemi

Vraždy renesančního generála

Text: Vladimír MAREK
Foto: VÚA-VHA

Tu noc z pondělí 20. na úterý 21. června 1949 Heliodor Píka nespal. Když se přiblížila osudová hodina, požádal svého syna Milana, aby otevřel láhev šampaňského. Pak si společně s obhájcem Váhalou připili na lepší osud republiky. Píka se podíval na svého právníka a pevným hlasem řekl: „Až bude příznivější doba, očistěte mne, jsem nevinen.“ V šest hodin ráno byl na dvoře borské věznice v Plzni popraven.

Heliodor Píka předává v Jefremově zástavu 2. čs. samostatné paradesatní brigádě.

Než byla naplněna jeho prosba, uplynulo téměř dvacet let. Odpoledne 13. prosince 1968 oznámil předseda Vyššího vojenského soudu v Příbrami plukovník František Helešic, že obžalovaný Heliodor Píka se podle § 226 písm. a) tr. ř. v plném rozsahu zproštuje obžaloby bývalého státního prokurátora v Praze. Konečně vyšlo najevo, že odsouzení generála za vlastizradu nebylo vlastně ničím jiným než justiční vraždou.

Heliodor Píka se narodil 3. července 1897 ve Štitíně v rodině venkovského koláře. Po ukončení šesti tříd gymnázia v Opavě odjel do Nového Bydžova, kde pracoval jako aspirant farmacie. V roce 1915 složil válečnou maturitu a následně absolvoval i školu záložních důstojníků. V dubnu 1916 bojuje již na ruské frontě a o dva měsíce později přechází do zajetí. Jako jeden z prvních legionářů odjíždí v září 1917 do Francie. Je zařazen na funkci lékárníka a plynového důstojníka 21. čs. střeleckého pluku. Během

těžkých bojů v Ardenách zažil i otravu bojovým plynem. Přihlásil se k letectvu, ale dřív než k němu stačil nastoupit, válka skončila.

Počátkem ledna 1919 se jako poručík francouzských legií vrátil do vlasti a rozhodl se, že i nadále zůstane

v aktivní službě. Bojuje na Těšínsku a Slovensku. V listopadu 1919 je vyslán do Vojenské pěchotní školy v Saint Cyr u Paříže. Později studuje i na Válečné škole v Praze a Vysoké škole válečné v Paříži. V letech 1932 až 1937 působí ve funkci vojenského

atašé pro Turecko se sídlem v rumunské Bukurešti.

Po vytvoření protektorátu Čechy a Morava prakticky okamžitě odchází přes Polsko a Rumunsko do zahraničí. Od dubna 1940 je pověřen přímo Edvardem Benešem organizovat zahraniční akce z Rumunska. Pod krycím názvem Dora zde vytváří předsunutou vojenskou odbočku zahraničního odboje. Osвобоjuje československé Židy z koncentračního tábora u Černého moře, pomáhá odejít stovce českých zbrojních odborníků, kteří se původně měli vrátit do protektorátu, do zahraničí. Společně s Brity organizuje sabotáže dodávek pro Německo, především ale organizuje odchod našich vojáků tzv. balkánskou cestou do Francie. V říjnu 1940 mu nezbyvá nic jiného než odejít do tureckého Istanbulu. Právě odsud navazuje Píka na příkaz londýnského vedení styky se SSSR. V dubnu 1941 se jeho mise přesunuje do Moskvy. Také zde se okamžitě pouští do práce. Je pověřen projednáním a schválením vojenské úmluvy mezi vrchním velitelstvím SSSR a ČSR. Zapojuje se do budování našich jednotek a do protinacistického odboje. V roce 1943 se stává brigádním generálem.

Po skončení války se vrací do vlasti a je jmenován podnáčelníkem Hlavního štábu pro zvláštní účely. Má na starost styk a jednání s představiteli cizích států. Je povýšen na divizního generála. Zastupuje naši zemi na mírových jednáních v Paříži.

Heliodor Píka vítá slovenské vojáky, kteří přešli v Oděse k Rudé armádě.

Bezprostředně po únorových událostech roku 1948 nastupuje do pražské vojenské nemocnici na operaci žlučníku. Ještě v průběhu rekonvalescence je zatčen a vyslýchán. „Byl obviněn z velezrady. Hlavním bodem žaloby se stala dlouhodobá spolupráce s britskou zpravodajskou službou a snaha zpomalit rozvoj československých vojenských jednotek v Sovětském svazu za druhé světové války. Ta obvinění byla samozřejmě zcela účelová a vykonstruovaná, stál za nimi především náčelník 5. oddělení Hlavního štábu, tedy bývalého Obranného zpravodajství, Bedřich Reicin,“ vysvětluje Ivo Pejčoch z Vojenského historického ústavu. „Tragický osud Heliodora Píky se začal odvíjet již v letech druhé světové války. Generál byl zastáncem benešovské demokracie a v čele vojenské mise v Moskvě představoval reprezentanta londýnské exilové vlády. Píkovým protivníkům vadila i jeho znalost poměrů v sovětských interních a zajateckých táborech, právě odsud totiž vysvobodil v letech války velké množství československých občanů.“

Obžalobu vypracoval JUDr. Karel Vaš, který v tomto případě figuroval nejen jako vyšetřovatel, ale také prokurátor. Píka si v motáku odeslaném tajně z věznice stěžoval svému synovi na to, že všechno, co řekne, Vaš úmyslně překrouť a dává tomu jiný výklad. Protokoly podepsal prý jen proto, aby se případ konečně již dostal před soud.

„Mezi Píkou a představiteli komunistické strany v našich vojenských jednotkách v Sovětském svazu panovalo jisté osobní napětí. Píka byl zastáncem apolitické funkce armády, kdežto Reicin a okruh důstojníků kolem něj se snažili indoktrinovat jednotku komunistickou ideologií,“ připomíná Ivo Pejčoch. „To byla jedna z třecích ploch, která později přispěla k jeho pronásledování a odsouzení. Jednalo se o zkušeného diplomata, který se snažil tyto konflikty určitým způsobem vyvažovat, přesto si tehdy vytvořil nepřátele. Po únoru 1948 začaly v armádě čistky, které měly za cíl eliminovat z generálského a důstojnického sboru osoby z ideologického hlediska pro nový režim nepřijatelné, generál Heliodor Píka mezi nimi patřil k nejvýznamnějším.“

Zatímco o popravě generála Píky existuje přesný záznam, kde jsou v současné době uloženy jeho ostatky, nikdo vlastně neví. Řadu let je potají uchovávali na patologii, když už to ale bylo neudržitelné, zpopelnili je a pohřbili na plzeňském hřbitově. Neví se ale přesně na jakém místě. <<

Od justiční vraždy, jejíž obětí se stal generál Heliodor Píka, uplyne v těchto dnech šedesát let

TEXT 17

PSYOPS

PSYOPS or Psychological Operations: *Planned operations to convey selected information and indicators to foreign audiences to influence their emotions, motives, objective reasoning, and ultimately the behavior of foreign governments, organizations, groups, and individuals. The purpose of psychological operations is to induce or reinforce foreign attitudes and behavior favorable to the originator's objectives. Also called PSYOP. (Source: U.S. Department of Defense)*

Psychological Operations are a vital part of the broad range of U.S. political, military, economic, and ideological activities used by the U.S. government to secure national objectives. PSYOP is the dissemination of truthful information to foreign audiences in support of U.S. policy and national objectives.

Used during peacetime, contingencies, and declared war, these activities are not a form of force, but are force multipliers that use nonviolent means in often violent environments. Persuading rather than compelling physically, they rely on logic, fear, desire or other mental factors to promote specific emotions, attitudes or behaviors. The ultimate objective of U.S. military psychological operations is to convince enemy, neutral, and friendly nations and forces to take action favorable to the United States and its allies.

Psychological operations support national security objectives at the tactical, operational and strategic levels of operations.

Strategic psychological operations advance broad or long-term objectives. Global in nature, they may be directed toward large audiences or at key communicators.

Operational psychological operations are conducted on a smaller scale. They are employed by theater commanders to target groups within the theater of operations. Their purpose can range from gaining support for U.S. operations to preparing the battlefield for combat.

Tactical psychological operations are more limited, used by commanders to secure immediate and near-term goals. In this environment, these force-enhancing activities serve as a means to lower the morale and efficiency of enemy forces.

Both tactical and theater-level psychological operations may be used to enhance peacetime military activities of conventional and special operations forces operating in foreign countries.

In addition to supporting commanders, psychological operations provide interagency support to other U.S. government agencies. In operations ranging from humanitarian assistance to drug interdiction, psychological operations enhance the impact of actions taken by those agencies. Their activities can be used to spread information about ongoing programs and to gain support from the local people.

Psychological operations units of the U.S. Army are language and culturally oriented. (Source: U.S. Army Special Operations Command)

Based on: http://www.military.com/ContentFiles/techtv_update_PSYOPS.htm

EXERCISE 17 – 1:

Answer the following questions.

- How would you define PSYOPS?
- What is the purpose of PSYOPS?
- What kind of means do PSYOPS use?
- At what levels do psychological operations support national security objectives?
- What is the final objective of U.S. military psychological operations?
- How are PSYOPS units of the U.S. Army oriented?

EXERCISE 17 – 2:

Fill in the gaps. For each gap use one of the prepositions below.

- these activities are used _____ the government
- they rely _____ logic, fear, desire or other mental factors
- to support national objectives _____ the tactical, operational and strategic levels of operations
- to gain support _____ the local people

- to spread information _____ ongoing programs
- to take actions favourable _____ its allies
- they may be directed _____ large audiences
- to lower the morale and efficiency _____ enemy forces
- the dissemination of truthful information _____ support of ...
towards, of, about, to, by, on, in, at, from

EXERCISE 17 – 3:

Match the words with their meanings.

1) convey	a) to make someone believe that something is true
2) dissemination	b) to improve something, or make it more attractive or more valuable
3) violent	c) to force someone to do something, or to get something from someone using force
4) convince	d) a country that makes an agreement with another country that they will work together to help each other, especially in a war
5) conduct	e) to communicate ideas or feelings indirectly
6) enhance	f) making something such as information or knowledge available to a lot of people
7) ally	g) to do something in an organized way
8) compel	h) involving the use of physical force, with deliberate intention of causing damage to property or injury or death to people

EXERCISE 17 – 4:

Use the words below to complete the following sentences.

- A PSYOPS officer conducts operations to _____ selected information and indicators to foreign audiences.
- PSYOPS officers also coordinate the _____ of PSYOPS products.
- The PSYOP Group plans and _____ PSYOP activities.

- The cornerstone of PSYOP is truth, credibly presented to _____ a given audience to cease resistance.
- “War is an act of violence whose object is to _____ the enemy to do our will.” (Carl von Clausewitz)
- Thanks to PSYOPS, they have one less enemy and one more _____.
- PSYOPS activities use non-violent means in often _____ environments.
- PSYOPS can _____ the probability of strategy success.
violent, compel, ally, convey, enhance, dissemination, convince, conducts

EXERCISE 17 – 5:

Decide which of the following verbs can be used in the same form as nouns as well.

1. convey	9. declare
2. induce	10. advance
3. secure	11. prepare
4. compel	12. conduct
5. influence	13. provide
6. desire	14. convince
7. enhance	15. gain
8. spread	16. range

EXERCISE 17 – 6:

Read the following statements and decide if they are true or false according to the text. Mark them T (true) or F (false).

- We can recognise tactical, operational, and strategic levels of PSYOPS.
- PSYOP is considered to be the dissemination of truthful information to foreign audiences in support of own country's policy.
- According to the text, PSYOPS activities often use violent means.
- The purpose of PSYOPS is to prepare the battlefield for combat.
- PSYOPS prefer persuading to compelling.

EXERCISE 17 – 7:

Turn these verbs into nouns.

1. induce	6. promote
2. secure	7. prepare
3. declare	8. reinforce
4. enhance	9. provide
5. direct	

EXERCISE 17 – 8:

Turn these verbs into adjectives.

1. direct	4. secure	6. influence
2. convince	5. force	7. rely
3. enhance		

VOCABULARY 17

ally		spojenec, spojený (závazkem)
to ally		sjednotit, sloučit, spojit (se)
to compel		donucovat, nutit, přimět, přinutit
to compel sb into sth		nutit koho do čeho
conduct		jednání (chování), vedení (činnost), řízení
to conduct		doprovázet, provádět, provést, vést
to convey		předat (informace), doručit
to convince		přesvědčit (přemluvit)
to convince sb of sth		přesvědčit koho o čem
convinced		přesvědčený, zapřísáhlý
to declare war		vyhlásit (vypovědět) válku
dissemination		distribuce, rozšíření zprávy, šíření (informací)
dissemination of intelligence		rozesílání zpráv podřízeným
to enhance		zdokonalit, zvýšit, posílit (šance)
enhanced		rozšířený, zdokonalený
to induce		ovlivnit (přesvědčováním), přemluvit, vyvolat (reakci)
objective		cíl (bojové činnosti), účel, záměr
ongoing		existující, pokračující, probíhající
ongoing struggle (fight)		neustálý boj
to persuade		přesvědčit (přemluvit)
to promote		podněcovat, podporovat, povýšit (v armádě, v zaměstnání), ustanovit do vyšší funkce
purpose		cíl (účel), důvod (příčina), záměr, smysl
purposely		schválně
theatre of operations		válčiště, bojový (válečný) prostor

ANSWER KEY

EXERCISE 17 – 1:

- PSYOPS are planned psychological activities designed to influence attitudes and behaviour affecting the achievement of political and military objectives. PSYOP is the dissemination of truthful information to foreign audiences in support of the originator's objectives.
- The purpose of PSYOP is to induce or reinforce foreign attitudes and behaviour favourable to the originator's objectives.
- PSYOPS use nonviolent means. They use persuading rather than compelling physically, they rely on logic, fear, desire or other mental factors to promote specific emotions, attitudes or behaviour.
- PSYOPS support national security objectives at the tactical, operational and strategic levels of operations.
- The final objective is to convince enemy, neutral, and friendly nations and forces to take action favourable to the United States and its allies.
- They are language and culturally oriented.

EXERCISE 17 – 2:

1. BY	4. FROM	7. TOWARDS
2. ON	5. ABOUT	8. OF
3. AT	6. TO	9. IN

EXERCISE 17 – 3:

- e (to communicate ideas or feelings indirectly)
- f (making something such as information or knowledge available to a lot of people)
- h (involving the use of physical force, with deliberate intention of causing damage to property or injury or death to people)
- a (to make someone believe that something is true)
- g (to do something in an organized way)
- b (to improve something, or make it more attractive or more valuable)
- d (a country that makes an agreement with another country that they will work together to help each other, especially in a war)
- c (to force someone to do something, or to get something from someone using force)

EXERCISE 17 – 4:

1. convey	4. convince	7. violent
2. dissemination	5. compel	8. enhance
3. conducts	6. ally	

EXERCISE 17 – 5:

5. influence	12. conduct
6. desire	15. gain
8. spread	16. range
10. advance	

EXERCISE 17 – 6:

1. T	4. F
2. T	5. T
3. F	

EXERCISE 17 – 7:

- inducement
- security
- declaration
- enhancement
- direction / director / directorate
- promotion
- preparation
- reinforcement
- provision

EXERCISE 17 – 8:

- direct
- convinced / convincing
- enhanced
- secure
- forced / forceful
- influential
- reliable

Dvoustranu připravila Mgr. Jana STODOLOVÁ

Velitel 22. základny letectva Sedlec, Víceňice u Náměště n/O nabízí volná systemizovaná místa pro VZP:

- Náčelník skupiny informačních systémů-zástupce náčelníka oddělení komunikačních a informačních systémů
Požadavky: odbornost 40, SH 64, PT 11, KvPř 12, KvPo 05, BP „T“, AJ 2222
- Náčelník skupiny bezpečnosti komunikačních a informačních systémů oddělení komunikačních a informačních systémů
Požadavky: odbornost 43, SH 64, PT 11, KvPř 12, KvPo 05, BP „T“, AJ 2222
- Náčelník skupiny komunikačních prostředků oddělení komunikačních a informačních systémů
Požadavky: odbornost 40, SH 64, PT 11, KvPř 12, KvPo 05, BP „T“, AJ 2222
- Náčelník oddělení přípravy operačního odboru
Požadavky: odbornost 01, SH 71, PT 12, KvPř 13, KvPo 06, BP „D“, AJ 2222, zkušenosti s plánováním a prováděním vševojskového výcviku
- Starší důstojník zpravodajské skupiny
Požadavky: odbornost 64, SH 63, PT 10, KvPř 12, KvPo 05, BP „T“, AJ 2222
- Náčelník skupiny ochrany utajovaných informací oddělení ochrany utajovaných informací
Požadavky: odbornost 43, SH 64, PT 11, KvPř 12, KvPo 05, BP „T“, AJ 1111, praxe v personální bezpečnosti a v práci s kryptografickými prostředky

Zájemci zašlou strukturovaný životopis do 31. 7. 2009 na fax 437 910, případně na e-mail Ludmila.Potockova@sis.acr.

Velitel 22. základny letectva vyhlašuje výběrové řízení na obsazení systemizovaných míst u jednotky předsunutých leteckých návodčích (FAC)

Vstupní podmínky:

- ◆ VZP, předchozí praxe v bojových jednotkách AČR výhodou
- ◆ Středoškolské vzdělání s maturitou pro místa s hodností praporčík
- ◆ Vysokoškolské vzdělání (Bc.) pro místa s hodností poručík
- ◆ Pokročilá znalost AJ
- ◆ Zdravotní klasifikace „A“
- ◆ Předpoklad pro získání BP „Tajné“
- ◆ Fyzické a psychické předpoklady

Další vojenské dovednosti výhodou

Průběh řízení:

- ◆ Registrace uchazečů proběhne formou zaslání profesních životopisů (včetně kontaktních čísel na mobilní tel. a alcatel) na e-mail dedicj@seznam.cz a bude uzavřena 19. června 2009
- ◆ Uchazeči budou vyrozuměni o výsledcích prvotního výběru na základě posouzení životopisů do 25. června 2009
- ◆ Výběrové řízení je dvoudenní ve dnech 8. – 9. července 2009 u 22. zL
- ◆ Další podrobnosti budou účastníkům sděleny individuálně, popř. je možné kontaktovat telefonicky velitele 225. prbz na alc. 438 601

BEZPLATNÁ INZERCE pro všechny příslušníky AČR!

- Pokud chcete uveřejnit svůj inzerát v této rubrice, odešlete jej elektronickou poštou na adresu: areport@centrum.cz nebo na intranetovou adresu: vlasta.kohoutova@avismo.acr.
- V inzerátu vždy uveďte spojení na sebe, neboť redakce inzeráty nezprostředkovává.
- Inzerování je bezplatné pro všechny příslušníky AČR. Nezveřejňujeme inzeráty, které nesouvisí se službou či osobními zájmy a potřebami příslušníků AČR (podnikání, výdělečná činnost apod.).
- Inzeráty zveřejňujeme maximálně třikrát.

Volná místa

■ Ředitel VZ 1902 Dobruška nabízí volná systemizovaná místa pro VZP:

- starší důstojník oddělení informační a komunikační podpory
Požadavky: hodnost poručík – nadporučík, VŠ vzdělání Bc., ČVO 041, BP „T“, Stanag AJ 2222, PT 10. Nástup k 1. 9. 2009
Kontakt: pplk. Ing. Kamil Dvořák, alc. 212 702, mob. 724 033 295
- specialista oddělení taktického hydrometeorologického zabezpečení
Požadavky: hodnost podpraporčík, SŠ vzdělání, ČVO 067, BP „T“, Stanag AJ 2222, PT 9, řídicí průkaz skupiny C, oprávnění k řízení vojenských vozidel. Nástup k 1. 10. 2009
Kontakt: pplk. Ing. Josef Vrchota, alc. 212 730, mob. 724 033 305

■ Velitel Vojenské střední školy a Vyšší odborné školy Ministerstva obrany v Moravské Třebové nabízí od 1. 9. 2009 volné systemizované místo:

- velitel čtyř-vychovatel
Požadavky: SH 63/34, STANAG 1111, BP „D“, VŠ vzdělání Bc., PT 9
Bližší informace: alc. 274 219 nebo 274 254

■ Velitel Velitelství ochranné služby VP Praha nabízí volné systemizované místo:

- starší důstojník skupiny provozu a služeb oddělení logistické podpory
Požadavky: SH 63 (nadporučík, poručík), BP „D“, KvPř. 12 – Bc., STANAG Aj 2222 výhodou, PT 10, nástup od 1. 10. 2009
Kontakt: mjr. Ing. Hynek Odložilík, alc. 205 185, kpt. Ing. Jiří Mráček, alc. 205 196, fax: 205 132

■ VZ 5133 Praha nabízí systemizované místo volné od 1. 9. 2009 pro VZP:

- vedoucí starší důstojník-specialista
Požadavky: hodnost major, lze i npor. s výsluhou v hodnosti k 1. 9. 2009 min. 2 roky, PT 11, magisterské vzdělání, BP „T“ nebo předpoklady pro její získání, STANAG 2222 (min. 1111 – lze rozšířit), Word, Excel, organizační a koordinační schopnosti, pečlivost, praxe v personalistice

předpokladem, znalost problematiky NATO a EU výhodou

Kontakt: pplk. Mgr. Martina Špringerová, alc. 202 070, pplk. Ing. Petr Lekska, alc. 202 190

■ Velitel VÚ 6950 Stará Boleslav nabízí volná systemizovaná místa pro VZP:

Dislokace Stará Boleslav:

- tiskový a informační důstojník – PH – kpt., BP „D“, vzdělání Bc., ČVO 88, kurz zákl. důstojnický, AJ 2222, PT 10
- náčelník zpravodajské skupiny – PH – kpt., BP „T“, vzdělání Bc., ČVO 64, kurz zákl. důstojnický, AJ 2222, PT 11
- starší důstojník zpravodajské skupiny – PH – npor., BP „T“, vzdělání Bc., ČVO 64, kurz zákl. důstojnický, AJ 2222, PT 10
- starší důstojník – PH – npor., BP „T“, vzdělání Bc., ČVO 01, kurz zákl. důstojnický, AJ 2222, PT 10
- pracovník štábu – PH – prap., BP „T“, vzdělání ÚSO s mat., ČVO 25, kurz zákl. prap., AJ 1111, PT 08
- vedoucí starší důstojník – PH – kpt., BP- „T“, vzdělání – Bc., ČVO – 25, kurz – zákl. důstojnický, AJ – 2222, PT 11
- starší důstojník – PH – npor., BP „PT“, vzdělání Bc., ČVO 43, kurz zákl. důstojnický, AJ 2222, PT 10
- starší důstojník – PH npor., BP „T“, vzdělání Bc., ČVO 67, kurz zákl. důstojnický, AJ 2222, PT 10
- starší důstojník – PH – npor., BP „T“, vzdělání Bc., ČVO 25, kurz zákl. důstojnický, AJ 2222, PT 10
- pracovník štábu – PH – prap., BP „T“, vzdělání ÚSO s mat., ČVO 25, kurz zákl. prap., AJ 2222, PT 09
- starší důstojník – PH – npor., BP „T“, vzdělání Bc., ČVO 24, kurz zákl. důstojnický, AJ 2222, PT 10
- důstojník skupiny – PH – por., BP „T“, vzdělání Bc., ČVO 25, kurz zákl. důstojnický, AJ 2222, PT 10
- starší důstojník pracoviště – PH – npor., BP „T“, vzdělání Bc., ČVO 24, kurz zákl. důstojnický, AJ 2222, PT 10
- důstojník skupiny – PH – por., BP „T“, vzdělání Bc., ČVO 25, kurz zákl. důstojnický, AJ 2222, PT 10
- starší důstojník – PH – por., BP „T“, vzdělání Bc., ČVO 24, kurz zákl. důstojnický, AJ 2222, PT 10
- mladší pracovník štábu – PH – pprap., BP „T“, vzdělání ÚSO s mat., ČVO 25, kurz zákl. praporčík, AJ 2222, PT 09
- starší důstojník – PH – npor., BP „T“, vzdělání Bc., ČVO 24, kurz zákl. důstojnický, AJ 2222, PT 10
- důstojník – PH – por., BP „T“, vzdělání Bc., ČVO 25, kurz zákl. důstojnický, AJ 2222, PT 10
- náčelník směny – PH – kpt., BP „T“, vzdělání Bc., ČVO 20, kurz zákl. důstojnický, AJ 2222, PT 11
- starší důstojník – PH – npor., BP „T“, vzdělání Bc., ČVO 20, kurz zákl. důstojnický, AJ 1111, PT 10
- starší důstojník – PH – npor., BP „T“, vzdělání Bc., ČVO 20, kurz zákl. důstojnický, AJ 1111, PT 10
- starší důstojník – PH – npor., BP „T“, vzdělání Bc., ČVO 20, kurz zákl. důstojnický, AJ 1111, PT 10

- starší důstojník – PH – npor., BP „T“, vzdělání Bc., ČVO 41, kurz zákl. důstojnický, AJ 2222, PT 10
- starší důstojník – PH – npor., BP „T“, vzdělání Bc., ČVO 41, kurz zákl. důstojnický, AJ 2222, PT 10
- starší důstojník – PH – npor., BP „T“, vzdělání Bc., ČVO 41, kurz zákl. důstojnický, AJ 2222, PT 10
- starší důstojník – PH – npor., BP „T“, vzdělání Bc., ČVO 38, kurz zákl. důstojnický, AJ 2222, PT 10
- starší důstojník – PH – npor., BP „T“, vzdělání Bc., ČVO 26, kurz zákl. důstojnický, AJ 2222, PT 10
- řídicí-sběrač raněných – PH – rtm., BP „V“, vzdělání vyučen, ČVO 51, kurz zákl. rotmistrovský, AJ 0000, PT 06
- řídicí-sběrač raněných – PH – rtm., BP- „V“, vzdělání vyučen, ČVO 51, kurz zákl. rotmistrovský, AJ 0000, PT 06
- velitel čtyř – PH – por., BP „V“, vzdělání Bc., ČVO 52, kurz zákl. důstojnický, AJ 1111, PT 09
- řídicí-strojník – PH – rtm., BP „V“, vzdělání vyučen, ČVO 19, kurz zákl. rotmistrovský, AJ 0000, PT 06
- důstojník – PH – por., BP „T“, vzdělání Bc., ČVO 30, kurz zákl. důstojnický, AJ 2222, PT 09
- důstojník – PH – npor., BP „T“, vzdělání Bc., ČVO 31, kurz zákl. důstojnický, AJ 2222, PT 10
- technik – PH – pprap., BP „T“, vzdělání ÚSO s mat., ČVO 31, kurz – zákl. praporčík, AJ 1111, PT 09
- řídicí automobilního družstva rotý – PH – rtm., BP „V“, vzdělání vyučen, ČVO 19, kurz rotmistrovský, AJ 0000, PT 06
- řídicí automobilního družstva rotý – PH – rtm., BP „V“, vzdělání vyučen, ČVO 19, kurz rotmistrovský, AJ 0000, PT 06
- řídicí-strojník – PH – rtm., BP „V“, vzdělání vyučen, ČVO 19, kurz zákl. rotmistrovský, AJ 0000, PT 06
- zdravotnický záchranář – PH – prap., BP „V“, vzdělání ÚSO s mat., ČVO 51, kurz zákl. praporčík, AJ 1111, PT 08
- velitel družstva – PH – pprap., BP „V“, vzdělání ÚSO s mat., ČVO 16, kurz zákl. praporčík, AJ 1111, PT 08
- náčelník skupiny přípravy – PH – npor., BP „T“, vzdělání Bc., ČVO 01, kurz zákl. důstojnický, AJ 1111, PT 10
- mladší pracovník logistiky – PH – pprap., BP „T“, vzdělání ÚSO s mat., ČVO 38, kurz zákl. praporčík, AJ 1111, PT 08
- náčelník skupiny – PH – npor., BP „T“, vzdělání Bc., ČVO 30, kurz zákl. důstojnický, AJ 2222, PT 10
- velitel čtyř – PH – por., BP „V“, vzdělání Bc., ČVO 30, kurz zákl. důstojnický, AJ 1111, PT 09
- řídicí-kuchař – PH – rtm., BP „V“, vzdělání vyučen, ČVO 19, kurz zákl. rotmistrovský, AJ 0000, PT 06
- řídicí – PH – rtm., BP „V“, vzdělání vyučen, ČVO 19, kurz zákl. rotmistrovský, AJ 0000, PT 06

- velitel radiolokátoru – PH – por., BP „T“, vzdělání Bc., ČVO 25, kurz zákl. důstojnický, AJ 2222, PT 09
- starší operátor – PH – nrtm., BP „D“, vzdělání vyučen, ČVO 11, kurz zákl. rotmistrovský, AJ 0000, PT 07

Dislokace České Budějovice:

- starší řidič – PH – rtm., BP „V“, vzdělání vyučen, ČVO 19, kurz zákl. rotmistrovský, AJ 0000, PT 06
- starší technik – PH – prap., BP „D“, vzdělání ÚSO s mat., ČVO 25, kurz zákl. praporčický, AJ 1111, PT 09
- starší technik – PH – prap., BP „D“, vzdělání ÚSO s mat., ČVO 25, kurz zákl. praporčický, AJ 1111, PT 09

Dislokace Kříženeč (Mar. Lázně):

- starší technik – PH – prap., BP „D“, vzdělání ÚSO s mat., ČVO 25, kurz zákl. praporčický, AJ 1111, PT 09
- technik-specialista – PH – nrtm., BP „D“, vzdělání vyučen., ČVO 25, kurz zákl. rotmistrovský, AJ 1111, PT 08

Dislokace Větrušice (Čeradice):

- velitel čety – PH – por., BP „D“, vzdělání Bc., ČVO 41, kurz zákl. důstojnický, AJ 2222, PT 09
- velitel čety – PH – por., BP „D“, vzdělání Bc., ČVO 11, kurz zákl. důstojnický, AJ 1111, PT 09
- velitel čety – PH – por., BP „D“, vzdělání Bc., ČVO 30, kurz zákl. důstojnický, AJ 1111, PT 09

Dislokace Praha-Ruzyně:

- důstojník skupiny zbroj. technického zabezpečení – PH – por., BP „V“, vzdělání Bc., ČVO 32, kurz zákl. důstojnický, AJ 1111, PT 09
- starší důstojník skupiny přípravy ŘLP – PH – npor., BP „D“, vzdělání Bc., ČVO 23, kurz zákl. důstojnický, AJ 2222, PT 12

Dislokace Bechyně:

- technik pracoviště – PH – pprap., BP „T“, vzdělání ÚSO s mat., ČVO 26, kurz zákl. praporčický, AJ 2222, PT 09
- technik pracoviště – PH – pprap., BP „T“, vzdělání ÚSO s mat., ČVO 26, kurz zákl. praporčický, AJ 1111, PT 09

Kontakt: kpt. Ing. Janka Hudková, alc. 231 583, prap. Jirí Pešek, alc. 231 584

■ Rektor-velitel Univerzity obrany vypsal výběrové řízení u Ústavu strategických a obranných studií Univerzity obrany na obsazení místa:

- vedoucí skupiny operačního použití vojsk PH 72, KvPř 13, KvPo 6, BP „T“, ČVO 01, AJ 3322, PT 15
- vedoucí skupiny studií výstavby ozbrojených sil-zástupce vedoucího oddělení PH 72, KvPř 13, KvPo 6, BP „D“, ČVO 01, AJ 3322, PT 15
- odborný asistent skupiny operačního použití vojsk PH 72, KvPř 13, KvPo 6, BP „D“, ČVO 01, AJ 2222, PT 14

Předpokládaný termín obsazení míst 1. října 2009.

Uchazeči předloží přihlášky k výběrovému řízení do 17. července 2009 s přehledem vědecké a publikační činnosti na adresu: Univerzita obrany, personální odbor, Ing. Jirí Komolík, Kounicova 65, 662 10 Brno, alc. 442 417

Výběrové řízení před komisí proběhne dne 11. srpna 2009.

Podrobnější informace naleznete na www.unob.cz v části úřední deska.

■ Ředitel Ředitelství zahraničních aktivit nabízí volné systemizované místo pro VZP u odboru kontroly odzbrojení:

- vedoucí starší důstojník-specialista operačního a informačního oddělení

Požadavky:

- hodnost nadporučík – kapitán
- VŠ – Ing., Mgr.
- bezpečnostní prověrka „D“
- STANAG AJ 2222 (3232 výhodou)
- PT 11
- nástup od 1. 10. 2009

Pracovní náplň je zabezpečení komunikace se státy OBSE (přijem, vyhodnocování, distribuce nót, zpracování nót za ČR), zabezpečení a provádění mezinárodních inspekcí, účast na jednání odborných skupin OBSE a NATO. Kontakt: pplk. Petr Joch 202 195, 202 180

Různé

■ **Pozvánka:** Poslední velitel 4. průzkumného praporu si Vás dovoluje pozvat na „Setkání bývalých příslušníků 4. průzkumného praporu Bechyně“, které se koná dne 17. 10. 2009 od 14.00 hodin v prostoru Kameňák Bechyně (49°17'31.432'' N, 14°; 29'6.722'' E).

Kontaktní osoba: Jitka Blud'ovská, alc. 307 452, mob. 777 888 178, e-mail: bludaj@seznam.cz. Závazné přihlášky zaslejte do 5. 10. 2009. Objednávky na ubytování: recepce ubytovny Bechyně alc. 307 261

■ **Hledám za sebe náhradu k VÚ 8595 Praha** na funkci st. střelec. Čtrnáctidenní cyklus služeb-volna.

Kontakt: 737 324 635

■ **Hledám za sebe náhradu k VÚ 2395 Pardubice** na funkci řidič.

Kontakt: 737 801 158

■ **Hledám za sebe náhradu k VÚ 6950 Stará**

Boleslav, velitelství 26. bVŘPz, na funkci starší důstojník SkOUI, ČVO 43, PT 10, hodnost por. (npor.), VŠ vzdělání, BP „PT“. Výborný kolektiv.

Spěchá! (1. 10. 2009) – rodinné důvody.

Kontakt: 777 996 187, alc. 231 544

■ **Hledám za sebe náhradu k VÚ 3517**

Bechyně na funkci řidič-strojník.

Kontakt: 776 187 412

■ **Vyměním místo u VÚ 8407 Praha-Kbely**,

logistická podpora, funkce řidič-mechanik (prakticky denní ježdění), za jakékoliv místo v Náměšti nad Oslavou.

Tel: 775 690 623

■ **Koupím (nebo vyměním)** jednotlivá čísla i celé ročníky bývalé vojenské tiskoviny „Letectvo a PVO“.

Seznam konkrétních čísel nebo ročníků zašlu na vyžádání.

Tel: 728 150 699

■ **Koupím** do sbírky různé odznaky a vyznamenání, nášivky, domovenky, kapsové odznaky, modely a řezy zbraní, bodáky a přilby, příručky, předpisy, doklady a literaturu k uvedeným věcem.

Vše současně i staré.

Tel.: 777 074 592 nebo pemuller@tiscali.cz

Jak zasílat příspěvky do A reportu?

Lze tak činit následujícími způsoby:

- intranetem: vlasta.kohoutova@avismo.acr, jaroslav.pajer@sis.acr, jaroslav.pajer@avismo.acr
- e-mailem: areport@centrum.cz
- poštou na adresu: Redakce A report, Rooseveltova 23, 161 05 Praha 6
- faxem na číslo: 973 215 933
- prostřednictvím intranetové sítě AČR (všichni pracovníci redakce mají svoji intranetovou adresu).

Nejvhodnější je texty zasílat v elektronické podobě jako dokument v textovém editoru Word bez jakýchkoli grafických úprav (pouze holý text). K e-mailu, kde kromě jména uvádíte i své telefonické spojení, článek připojte vždy jako přílohu.

Fotografie zaslejte také elektronickou poštou ve větším rozlišení (o velikosti cca 500 kB až 1 MB) jako samostatné přílohy. Snímky

nevládejte do wordového dokumentu!

Fotografie lze do redakce dodat i v klasické podobě na lesklém papíře o rozměrech minimálně 13 × 9 cm. Nevyžádané snímky redakce nevrací.

O zaslání příspěvku je vhodné se nejdříve telefonicky nebo osobně dohodnout se šéfredaktorem či některým z redaktorů (viz spojení uvedené v úvaze).

■ Příspěvky spolupracovníků redakce, které byly v A reportu otištěny, jsou honorované takto:

- 1 normostrana textu (cca 1800 znaků včetně mezer): 150 až 250 Kč
- 1 fotografie: 100 až 150 Kč.

■ Pokud má být honorář vyplacen, musí redakce obdržet o autorovi textu i autorovi snímků následující údaje:

- jméno a příjmení

- datum narození
- údaj, zde jde o vojáka z povolání, občanského zaměstnance, případně osobu mimo resort obrany
- adresu bydliště
- číslo a místo VÚ nebo VZ, kde dotyčný slouží
- u VZP a o. z. číslo RFO, který je služebně vyplácí
- název banky a číslo účtu, na který má být honorář poslán
- kopii průkazního lístku k tomuto účtu (nutno zaslat na výše uvedené faxové číslo).

Vzhledem k tomu, že není v silách redakce tato data zpětně zjišťovat, zaslejte je současně s článkem. Pokud tyto údaje nejsou k dispozici, nemůže redakce honorář cestou příslušného regionálního finančního úřadu odeslat.